

EEEL  
ÖÖÖ AVVVGİİ

FUNDA ÖZLEM SERAN



buzul dünyası

*Funda Özlem Şeran'dan*

**ECEL**

## **YAZAR**

Funda Özlem Şeran

## **EDİTÖR**

Ozancan Demirışık

## **KAPAK TASARIMI**

Gökcan Şahin

## **YAYIN TARİHİ**

Mayıs 2010

*Bu e-kitap, Buzul Dünya Yayınları tarafından  
**www.buzuldunya.com** adresinde yayınlanmıştır.  
Tanıtıcı kısa yazılar dışında izin alınmadan kopyalanamaz,  
çoğaltılamaz ve paylaşamaz.*

# ÖNSÖZ

## **111... 110... 109...**

Siz bu sırayla okuyacaksınız "Ecel"ın ilk dokuz bölümünü. Geriye doğru sayacak ve inşallah bir gün tamamını da okursanız "0"da noktalayacaksınız romanı. Bense üç yılda yazdığım o 111 bölümün tümü sizlerle buluşana kadar saymaya devam edeceğim.

Aralık 2005'te başladı ilk romanım, ilk göz ağrım "Ecel"ın macerası. Başlarda sarsaktık ikimiz de, yeni tanışıyoruz. Ne ben onu tanıyordum, ne de o bana güveniyordu. Hatta ben bile koskoca romanı yazıp bitirebileceğime pek inanamıyordum.

Derken alıştık birbirimize; hatta öyle bağlandık ki, yazarken zaman nasıl geçti onu bile anlamadım. Bir de bakmışım 2008 Ekim'indeyiz ve ben Xasiork 2008 Roman Yarışması'na yetiştirmişim "Ecel"i. Üstelik Haziran 2009'daki ödül töreninde de ikincilik alarak bir kez daha şaşırtmış beni. Kendisi yeterken bir de ödül kazandırmış bana.

Dile kolay tam 180.000 kelime – ki aslında ilk taslak bundan da fazlaydı ama utanıp kısalttım, sonraya sakladım bazı yerleri. Zaten hep bir seri olarak düşünmüştüm "Ecel"ın maceralarını. O kadar korku, komedi ve tuhafılık sığacak gibi değildi tek kitaba. Şimdi bile düşünüyorum kara kara:

Tüm o 180.000 kelime nasıl ulaşacak okurlara, 180.000'den sonrası nasıl yazılacak, devamı nasıl gelecek?

Hepsi kafamda aslında ama yine de merak etmeden duramıyorum. Bakalım siz de ilk 15.000 kelimeyi okuduktan sonra gerisini merak edecek misiniz? Umarım edersiniz; çünkü "Ecel" çok istiyor sizlerle buluşmayı. Başımın etini yiyor basılsın, okunsun, devamı yazılsın diye. Ben onu kıramıyorum, dilerim siz de kırmaz ve yalnız bırakmazsınız onu bu yolculuğunda.

Daha çok başındayız yolun. Doyumluk değil tadımlık bir bölüm buradaki sadece. Ama belli mi olur, bakarsınız yakında tam haliyle çıkar karşınıza. O zaman birlikte görürüz artık korkunun Ecel'e faydası var mı, yok mu?

Sizlere "iyi okumalar" demeden önce, başta Ecel'in ilk bölümlerini yayınlama fikrini ortaya atan Ozancan'la, görmüş olduğunuz o güzel kapağı tasarlayan Gökcan olmak üzere tüm Buzul Dünya ekibine teşekkürlerimi iletayım. Birlikte çok güzel işlere imza atıyorlar ve dilerim gelecekte daha da iyi projelerde yine birlikte çalışmaya devam ederiz.

# 111.

*"Bismillâhir-rahmanir-rahîm..."*

Söyleyebildiğim tek şey buydu. Karşımda üç metrelik ve yeşil kas yığınlarından oluşan bir cin duruyordu; benimse tek yapabildiğim Besmele çekmekti. Aslında devamını getirebilsem bayağı iyi bir başlangıç olabilirdi. Ama ben Nas suresinin sözlerini unutmuştum. Biliyorum, utanç vericiydi.

Cin, yılanı andıran gözleriyle bana bakıyordu. Tıpkı masallarda anlatılanlar gibiydi: Hani bir dudağı yerde bir dudağı gökte cinsinden. Ve boğazından derin bir hırıltı yükseliyordu. Korkunç suratını bana doğru yaklaştırdı: Havayı iğrenç bir koku sarmıştı. Gördüğüm en ilkel cinlerden biriydi ve ilkel olduğu kadar da saldırgandı.

Benimse kendimi ona karşı savunacak hiçbir silahım yoktu. Bu Allah'ın belası yere ilk geldiğimde kullandığım tüfeğin mermileri bitmişti, palam öldürdüğüm cinlerden birinin üzerinde kalmıştı, bıçağım dönüş sırasında elimden düşmüştü ve tabancamın nerede olduğunu Allah bilirdi! Şu anda bu canavarın karşısında tamamen çıplak duruyordum; şey, tabii ki çıplak değildim ama silahlarım olmadan kendimi çıplak gibi hissediyordum. Mesleki deformasyon, ne yaparsınız...

Cin giderek sinirleniyordu, kafasını kaldırarak kükredi. Bense onu kızdırmamak için elimden geleni yapıyordum; kıyılamıyordum, hatta nefes bile almıyordum. Yine de yeşil dev, yumruk yaptığı elini bana doğru

savurdu. Allah'tan sadece yumruğunun rüzgârı çarpmıştı bana ama bu bile korkmama yetmişti, bir şeyler yapmalıydım. Boynumdaki muskayı kazağımın altından çıkarttım ve onu sıkıca tuttum. İçimden yavaşça Ayetel Kürsî'yi okumaya başladım. Bazen sırf inanç bile, gerçekten güçlüyse, yeterli bir silahtı. Bazen...

O anda gelen darbeyi görmedim bile. Hoş, görsem de savuşturabilir miydim bilmiyorum. Müthiş bir çarpma ile birlikte havada uçtuğumu hatırlıyorum sadece. Ve sonra hızla duvara çarpıp yere düştüm. İşte tekinsiz harabelerde dövüşmemenizi gerektiren ufak bir nokta: Etrafta bir sürü yıkıntı olduğu için muhtemelen yediğiniz dayağın üstüne bir de oraya buraya çarpmaktan haşat olurdunuz. Yani bir çeşit 'bir ben korum bir de yer koyar' vakası. Tabii en başta tekinsiz harabelerde ne işiniz olduğunu da sorabilirdiniz kendinize. Ben sormayı çok önceleri bırakmıştım.

Kötü düşmüş olmama rağmen hâlâ yaşıyordum. Başım biraz uğulduyordu ama halime şükrettim. Dua etmenin yararları... Dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım ama daha ayağa kalkmadan arkamda bir kükreme duydum. Aynı anda iri eller beni sırtımdan ve saçlarımdan tutarak kaldırdı: Yine havadaydım ve bundan nefret ediyordum. Sadece yükseklik korkusundan değil, bu kadar küçük olmak ve oyuncak gibi oradan oraya savrulmak da sinirlerimi bozmuştu. Kızmak iyiydi, bana güç kazandırıyor. Tabii havada uçarken güçlenmek pek de işinize yaramıyordu.

Kendimi bu sefer yıkıntının öteki tarafında buldum. Sol tarafıma düşmüştüm, kolum çok acıyordu. Ve hızını alamayan dev cin üzerime doğru geliyordu. Ama iyi tarafından bakın: Düştüğüm yerde bıçağımı bulmuştum. Sevgili çift dökümlü cefakâr bıçağım. Sağ koluma bir şey

olmadığına şükrederek bıçağı kavradım. Dev iyice yaklaşmış, üzerime atlamaya hazırlanıyordu. Gel küçük canavarcık, bana gel!

O, bana saldıracakken ben çömeldiğim yerden hızla doğruldum. O eğildiği, ben de zıpladığım için kolay olmuştu. O kolları açık halde gelirken, ben de zıplayarak bıçağı ona doğru savurdum. Bıçak gırtlığından çenesine doğru saplandı ve ben onu hızla aşağı çektim. Cin bağırmaya çalıştı ama boğazı parçalanmıştı. Acı içinde tepinerek yumruklarını bana savurdu. Birini savuşturdum ama ikincisi şiddetle kulağımda patladı. Yine yerdeydim fakat pes etmeyecektim.

Başımın içinde şimşekler çakmasına aldırmadan yerde süründüm. Hâlâ tepinmekte olan ve artık hareketlerini kontrol etmekte zorlanan deve yaklaştım. Tabii ya, bunu daha önce nasıl düşünememiştim! Ben kısaydım, o ise kocamandı. Bu kadar basit!

Dizlerimin üzerinde emekleyerek cine iyice yaklaştım. Henüz benim farkımda değildi, boynu çok acıyor olmalıydı. İyi, şimdi daha çok acıyacaktı. Sürünerek onun altına geçtim, birden sırtüstü döndüm ve bıçağımı kasıklarına sapladım. Cin ya da insan; her erkekte işe yarayan bir hamleydi bu. Ben arkasına geçip ayağa kalkarken, cin müthiş bir çığlık atarak yere kapaklandı. Artık o kadar da uzun değildi. Hemen sırtına atlayarak bıçağı tekrar sapladım. Silkelenerek beni üstünden atmaya çalıştı ama bıçağı çok derine batırmıştım. Diğer elimle de cinin sivri kulağına sıkıca tutundum. Bu onu daha da kızdırdı; etrafa saldırmaya, deli gibi dönüp durmaya başladı. Kolumu boynuna dolayıp bıçağımı yerinden çıkardım ve gene sapladım. Sonra tekrar, tekrar ve tekrar. Ta ki o iğrenç çılığını kesene ve altımda hareketsiz kalana kadar. Son bir kontrol için bıçağı sapladığım yerde iyice



döndürdüm (psikopat değildim, sadece temkinliydim!) ama yaratıkta kimilti yoktu.

Sonunda bitmişti. Derin bir soluk alarak doğrudum. Hareketsizlik ve sessizliğin içinde başıma bir ağrı saplandı, kulaklarım uğulduyordu. Ama en azından yerde cansız yatan ben değildim. Bıçağımı çıkardım. Sivri ucundan sapına kadar cinin artıklarına bulanmıştı, temizlemek zor olacaktı. Ama asıl benim üstüm başım berbat haldeydi. Siyah giymem durumu kurtarmıyordu, her tarafım kan ve daha başka yapışkan sıvılara bulanmıştı. Sadece bunun benim kanım olmaması bir teselliydi.

Fakat anlaşılan şükür ve teselli için henüz erkendi. Önce sırtımdaki ürpertiye hissettim. Ardından hava ağırlaşmaya başladı. Kafamı kaldırıp yana baktığımda karanlıkta parlayan bir çift göz gördüm ama sadece o kadardı. Bir şey üstüme atladığında tamamen şaşkın ve hazırlıksızdım. 'Şey' diyorum çünkü ne olduğunu bile görememiştim. Birlikte yere yuvarlandık ve o büyük bir ağırlıkla üzerime çıktı. Altında eziliyordum; vücudumu kımıdatamıyordum bile. Bıçağın hâlâ elimde olması da bir işe yaramıyordu, onu kullanamıyordum. Yukarı baktım ama bir çift kırmızı gözden başka bir şey göremedim. Gerisi sadece karanlık, bulanık ve şekilsiz bir... şeydi. Çırpınıyor, onu üstümden atmaya çalışıyordum. Fakat bu çabam işe yaramıyordu. Tamamen felç olmuş gibiydim. Sadece göz kapaklarım oynuyordu, ağızımı ise açamıyordum. Tam bir karabasandı.

Kırmızı gözler bana iyice sokuldu: Ağırlığı ve kontrolü artırıyordu. İçimden dua etmeye başladım, yavaşça ve kararlılıkla her kelimeyi aklımdan geçiriyordum. Kırmızı gözler kızgınlıkla kısıldı, sanki ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. O an beynime bir ağrı saplandı. Kafatasım çatlayacakmış gibi

müthiş bir basınçla sarsılıyordu. Gözler benimkilere o kadar yakındı ki bir an içime gireceklerini sandım. Belki de gerçekten beynime girmeye çalışıyordu. Direnerek duaya devam ettim ama baskı çok fazlaydı. Gözlerimi sıkıca kapadım, bilincimi korumaya çalışarak Nas suresini tekrarlardım. Bir şey kelimeleri hafızamdan silmeye çabalıyordu sanki. Ve başarıyordu da. Allah'ım, o bunu gerçekten yapıyor olabilir miydi?!

Bunun cevabını çok fazla düşünemedim; aniden zihnime karanlık bir bulut çökmüştü. Direncim o uğursuz bulutun altında ezilip eriyordu; bense elimde kalan tek şeye, inancıma sarılmış acının bitmesini umuyordum.

Her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, tam Kelime-i Şehadet getirip kendimi sonsuzluğa (ya da sona) teslim edeceğim anda birden hafiflediğimi hissettim. Belki de ölmek böyle bir şeydi. Üzerimdeki baskı bıçak gibi kesilmiş, beni nefessiz bırakan karanlık kaybolup gitmişti. Ama ölüm bu olamazdı; daha doğrusu ben ölmüş olamazdım. Öldüğünüzde çalışma arkadaşlarınız tepenizde dikilip dualar eşliğinde sizi yerden kaldırmaya çalışmazlardı. Yoksa çalışırlar mıydı?

“İyi misin? Ayağa kalkabilecek misin?”

“Ona biraz zaman ver, nefes alsın kız önce!”

Her yanım uyuşmuştu, henüz hareket edebilecek durumda değildim. Ama zorla da olsa gözlerimi açtım. Ziya ve Jesse endişeli suratlarıyla üzerime eğilmiş, beni inceliyorlardı. Gerçekten ilginç bir manzara olmalıydım bu haldeyken. Fakat karşımdakilerin de benden aşağı kalır yanları yoktu. Ziya bir elinde açık duran dua kitabı, diğerinde muskası, kara gözlerini şaşkın şaşkın açmış bakıyordu. Saçı başı dağılmış, giysileri yırtılmıştı. Jesse'nin hali ondan da beterd. Bir kolundan aşağı kan akıyordu,

omzundan yaralanmıştı. Diğer eliyle tüfeğini sıkı sıkı tutmuş tetikte bekliyordu. Onun kıyafetleri de kir, pas ve kan içindeydi. Mücadele onlar için de zorlu geçmişti anlaşılan.

“İyi misin?”

Sadece onlar ayakta, bense yerde olduğum için onlardan kötü durumda olduğumu düşünüyorlardı. Belki de haklılardı. Her yanım ağrıyordu, kan revan içindeydim ve hareket etmekte zorlanıyordum. Üstelik çok korkmuştum: Ziya ve Jesse gelmeseydi neler olabileceğini hayal bile edemiyordum. Aslında bir tahminim vardı tabii ama aklıma getirmek istemiyordum. Sadece kurtulduğum için memnundum.

“İyiyim...”

Masum bir yalandı ama yakın bir zamanda doğru hale gelmesini umuyordum. Üçümüz de sağdık ve harabenin kötü cinlerini ortadan kaldırmıştık. Hayat devam ediyordu.

“Emin misin?” diyerek gülümsedi Jesse. Ben de ona gülümsedim. Ağzım acımişti ama cevap verdim. “Evet.”

Emindim, iyi olacaktım. Yerden kalkabilirsem ve yardım almadan ayakta durabilirsem daha iyi olacaktım. Yaralarımın kısa sürede iyileşeceğini öğrenince çok daha iyi olacaktım. Ve sonunda pılımızı pırtımızı toplayıp bu lanet yerden gittiğimizde, işte o zaman harika olacaktım!

“Ece, bıçağın?”

Kendimi buradan bir an önce gitme düşüncesine o kadar kaptırılmışım ki; Ziya da, Jesse de aynı anda beni çağırdıklarında hayretle dönüp baktım.

Jesse bana yere düşürdüğüm bıçağı uzatıyordu, Ziya ise soru sorar gibi adımı tekrarlıyordu.

“Ece?”

## 110.

“Eceeee...!”

Sonundaki ‘e’yi iyice uzatıyordu ki sinirimi bozabilirdi. Zaten beni nasıl kızdıracağını her zaman çok iyi bilirdi. Fakat ben de onu nasıl uyuz edeceğimi biliyordum.

“Ece diyorum sana! Eceeee!”

Akıllica. Adım buydu zaten, başka türlü seslenemezdim ki. Hoş, hiç seslenmesen daha güzel olacaktı ama...

“Neredesin kızım? Bir ses versene, ille ayağına kadar getireceksin insanı! Bu yaşımda uğraştırıyorsun beni! Koskoca kız oldun, anneannemin de canı var yazıktır demiyorsun, ayıp ya!”

Susma eyleminin bu saatten sonra işe yaramayacağı aşikârı; çünkü anneannem dünyaya çarpacak bir meteor gibi hızla üzerime geliyordu. Tamam, o kadar hızlı değildi ama kütle olarak hesapladığınızda doğru bir benzetme sayılırdı.

“Ay kime diyorum been?! Cevap versene kızım, eşek osurmuyor herhalde burada!”

Anneannem sinirlendiğinde tuhaf deyimler kullanmaya bayılırdı, özellikle de kendisini garip durumlarda hayal etmeme yol açacak olanlara. ‘Eşek osurması’ da bunlardan biriydi.

“Ay hâlâ yatıyor musun sen?! Ah başıma gelen, kız kalksana saat kaç olmuş, yatılır mı öyle malak gibi!”

Benzetmelerden nasibimi almış olmanın haklı asabiyetiyle yattığım yerden söylendim. “Üf annanne yaa!”

“Sus, çemkirme annanneye! Kalk kalk kalk!”

Anneannem çoktan odaya girmiş, aramızdaki mesafeyi kapatmış, elleri belinde başımda dikiliyordu. Yüzünde yine ‘Hayırsız bir torunum var ve şimdi ona haddini bildireceğim’ ifadesi vardı, korkunçtu. Yalnızca şimdi de değil; benim anneannem her zaman korkutucuydu. Şu kısacık ömrümde onca şey görmüş geçirmiş, nelerle baş etmişim ama anneannemin yanında hiçbirinin lafı bile olmazdı. Bazen, *benim işimi o yapsa acaba daha mı başarılı olurdu*, diye düşünüyordum.

“Kızım kalk hadi bak bu saate kadar yatılmaz, şeytanlar üşüşür, evin beti bereketi kaçar, işin rast gitmez sonra!”

Bir an yaptığım işte anneannem ve onun batıl inançlarının ne kadar etkili olduğunu düşündüm. Direkt etkisi yoktu belki ama bazen onun vaazlarından aklımda kalan şeylerin gerçekten işe yaradığına tanık olmuştum. Örneğin onun nazara karşı döktüğü kurşunların cinler üzerinde öldürücü bir etkisi olduğunu fark ettiğimizde çok şaşırmıştık, üstelik kurşunları dökülemek de gerekmiyordu böylece. Tabii bunu anneanneme söyleyememiştik ama söyleseydim tepkisi ‘Bak işte ben söylemişim’ tarzı bir şey olurdu herhalde.

“Ay hâlâ yatıyor çıldıracağım ayol! Kızım niye kalkmıyorsun sen bakayım? Ay yoksa hasta falan mı oldun, ay başıma gelen!”

“Yok annanne iyiyim, sadece yorgunum biraz...”

"Ayol ne yaptın da yoruldun, sanki taş taşıyorsun bütün gün! Hadi sen gençsin, ya benim yerimde olsan ne yapacaksın? Bu yaşımda tüm evin işini ben yapıyorum, her şeye ben koşuyorum, bir yardım etmiyorsun bana! Üstelik kadrimi kıymetimi bilen de yok!"

İşte burada yanılıyordu; ne kadar anlaşılmazsak da, zaman zaman tartışsak da anneannemi her zaman takdir ederdim. Benim için yaptıklarının farkındaydım ve hakkını ödeyemeyeceğimi de biliyordum. Beni o büyütmişti, benimle hep o ilgilenmişti. Annem beni doğururken, babam ise daha ben doğmadan ölmüştü. Anneannem babamın serserinin teki olduğunu ve ölü olmasının benim için daha hayırlı olduğunu söylerdi. Annemden ise hep acıyla ama iyi yönden bahsedirdi. Sonuç olarak, daha doğarken iki sıfır mağlup başlamıştım hayata. Ama anneannem sağ olsun, durumu lehime çevirmek için elinden geleni yapmıştı. Bana hem annelik hem de babalık yapmıştı ve her ikisinin acısını da benden tek seferde çıkarıyordu. Her aşk-nefret ilişkisinde olduğu gibi ne birlikte ne de ayrı yaşayabiliyorduk. Tıpkı diğer aileler gibi...

"Tamam anneanne ya, kalkıyorum işte, üfl!"

"Üfleme bana, şu yaştaki kadına yaptığın muameleye bak!"

'Şu yaştaki kadın' aslında o kadar da yaşlı sayılmazdı, daha doğrusu yaşına göre oldukça dinç bir kadındı. Ufak tefek olmasına rağmen güçlüydü (sanırım bu yönden ona çekmiştim). Her işin üstesinden gelirdi ama konu söylenmeye gelince birden yaşlılığını hatırlar ve bunu başınıza kakardı. Tek kurtuluş işi şebekliğe vurmaktı.

"Ne varmış yaşında anneanne, taş gibi kadınsın valla!"

“Bak Şu terbiyesizin dediğine! Ne biğim lafmıŐ o öyle, kimsenin yanında deme sakın ayıplarlar, hiç yakıŐıyor mu senin gibi genđ kıza...”

Benim gibi genđ kız?! Hımmm bir dűŐünelim; eđer dövűŐmek, kılıđ sallamak, etrafa kurŐun yađdırıp cin öldűrmek yakıŐıyorsa birazcık argonun da kimseye zararı dokunmazdı herhalde!

“Bak bakayım sen bana!” Zehir hafiyeye yüzűmű yakalayıp zorla yana çevirdi, geğen gece darbe aldığım tarafı incelemeye almıŐtı. BaŐım hâlâ o darbelerin etkisiyle ağrıyordu ve vücudum da sızım sızım sızılıyordu. Tek umudum suratımdaki izin Őűphe uyandırıcı olmamasıydı. Yine bir Őeyler uydurmak zorundaydım, zaten iyice yalancı olup çıkmıŐtım.

“N’oldu anneanne ya?”

“Yüzűnűn yan tarafı niye öyle senin?”

“Allah yaratmıŐ işte, tövbe de, ıarpılırsın bak!”

“Dalga geğme benimle! Niye kızarmıŐ oran öyle diyorum?!”

“Ya üstűne yatmıŐtım, ondandır, yastığın izi çıkmıŐtır...”

Suratıma ‘İnanmadım ama hadi bakalım’ bakışıyla uzun uzun baktı. En masum ifademi takınıp ben de ona baktım. BakıŐını kağırdığınız anda yakalandınız demekti.

“Bugűn okula da gitmedin deđil mi sen?”

“Dersim yoktu anneanne.”

“Tabii kızım tabii, hiç dersin olmuyor zaten senin! Nasıl okumak bu anlamadım! Daha bir kitabın kapağını ağtığını görmedim valla.”

“Görmezsin tabii, senden gizli ıalıŐıyorum ben.”

“Zevzek seni! Hem tembel, hem de dil pabuç kadar! Kime çektin bilmiyorum ki? O hayırsız uğursuz it babandan almışındır kesin bu huyları! Yoksa benim kızım melek gibiydi, salaktı ama melekti melek!”

Yine başlamıştık işte... Konu ne olursa olsun anneannem bir şekilde evirip çevirip babamı aşağılamayı başarıyordu. Tabii annem de bu karalama kampanyasından nasibini alıyordu ama genelde ucu kendisine dokunduğu için anneannem rahat bırakırdı rahmetliyi. O yüzden ben de Türk filmlerindeki çocuklar gibi annemin melek olduğu öğretisiyle büyümüştüm. Ayşecik olmama ramak kalmıştı.

“Tamam anneanne ya, başlama yine. Kalktım işte...”

“Hıh aferin kızım, kalktın mı?”

Uyku sersemydim ve dayak yemiş gibiydim; bunların haricinde zaten normalde de biraz sersemdim ve dün gece gerçekten de dayak yemiştim. Herkesin bir sabrı vardı ama canım!

“Anneanne sabah sabah niye geldin bana ıstırap oldun söyler misin?!”

“Ayol ne sabahı, ikindi okunacak nerdeyse!”

“Peki bunun benimle ilgisi ne?”

Anneannem yüzüme dikkatle baktı ve beş yaşındaki bir çocuğa anlatır gibi tane tane konuştu. “Evladım, birazdan misafirlerim gelecek. Böyle yatılır mı, ayıp! Hem kalk bir toz al, ortalığı topla, yardım et azıcık bana hadi kızım.”

Mesele çözülmüştü sayın seyirciler. “Ha anlaşıldı... İş yaptırmak için kaldırdın beni sıcak yatağımdan. Aşk olsun anneanne ya!”

“Aç koynunu kuş konsun! Ahahahay...”



Anneanneden ev yapımı tuhaf imgeler No: 342, kahkahası da cabası...

"Hem ne misafiri bu saatte ya? Niye geliyormuş misafirler bize?"

"Kızım, gün arkadaşlarım onlar benim, bu saatte gelmeyip de gece vakti mi gelsinler? Adı üstünde 'gün' ayol!"

Ve hemen ardından bir kahkaha daha patlattı sultan hazretleri. Benimse hiç hoşuma gitmemişti; bir kere zaten misafir sevmezdim, yirmilerinin başında bir ergen olarak rahatımı bozan her şeye tepkiliydim. Fakat "gün" teyzeleri apayrı bir boyuttu. Biraz 'Hansel ve Gretel'i andırıyordu aslında; kekler, börekler ve dolmalarla sizi baştan çıkarırlardı ama bir defa kandınız mı kurtuluş yoktu. 'Hadi hanım kız ol da çayları tazele'den (Sünger misin be mübarek, bardak yoruldu dolup dolup boşalmaktan!) 'Ay pek de hanım hanımcıkımsı, kaç yaşındasın sen bakayım'lara (Ben? Hanım kız?) uzanan ve sonu hiç de tekin olmayan (Ay benim de senin yaşlarında bir torunum var, benim diye söylemiyorum çok iyi çocuktur bak, bir tanışsanız?) yerlere varan garip bir serüvendi anlayacağınız. Aman kalsın, ben almayayım!

"Benim zaten hemen çıkmam lazım anneanne, kalamayacağım senin gününe."

"İşi duydun ya hemen kaç zaten! N'olur sanki iki yardım etsen, biraz kız olsan? Güya evimizde genç kız var, hiçbir hayrını göremiyoruz! O zibidi arkadaşlarına koşa koşa gidiyorsun ama, bizim hiç hatırımız yok di mi?!"

"Anneanne yapma böyle ya!"

“Ben bişi yapmıyorum kızım, git sen git, acıma hiç anneanne! ‘Bu kadın da yaşlıdır, her yeri ağrıyordur, zaten yarın bir gün ölüp gidecek, çok arayacağım sonra onu’ deme hiç...”

Anneannem böyle bir kadındı işte; size istediği her şeyi yaptırır, yanında bir de suçluluk duymanızı sağlardı. Vicdan azabı onun en iyi silahıydı. Belki arada sırada ben de kullanmalıydım bunu.

“Tamam annanne tamam, yardım edeceğim. Ama bak onlar gelmeden giderim haberin olsun, hiç çekemem valla!”

“Aman onlar da bayılıyordu sanki sana, yabancı!”

Ben mi? Yabancı? Aşk olsun!

## 109.

Daha sofrayı kurarken pişman olmuşum hemen giyinip evden çıkmadığıma. Ev işlerinden nefret ederdim. Beceremiyordum da zaten. “İstemiyorsun da ondan yapamıyorsun, istesen bak nasıl da güzel yaparsın” diye gaz vermeye çalıştı anneannem ben çatal ve bıçakları yerleştirenken. “Öğren artık, koca kazık oldun. Çatallar sola, bıçaklar sağa...” Oysa önemli olan bıçakların sofrada nerede ve nasıl durduğu değil, gerektiğinde onları nerede ve nasıl kullandığınızdı. Ve ben bıçağı tabağın sağına koymayı bilmiyor olabilirdim ama bir bıçakla neyi nasıl öldüreceğimi iyi bilirdim. Ev işi becerileri böyle hayatta kalmanızı sağlayabilir miydi bakalım?!

Eğer bilseydi anneannemin buna da bir itirazı olurdu kesin. Gömleklerin üzerindeki ölümcül lekeleri temizlemenin ne kadar mühim olduğunu anlatırken bir yandan da şikâyet ederdi, “Kızım biraz dikkatli

dövüş, bıçağı savruk kullanma, her yeri kan yapmışsın yine!" Allah'tan tüm bunlardan haberi yoktu. Olmamalıydı da. Neden kıyafetlerimin çoğunu koyu renklerden seçtiğimi ve kirlendiklerinde kendim yıkamak için niye o kadar ısrar ettiğimi bilmese de olurdu. Evet, cehalet mutluluktu.

"Evlence ne yapacaksın bilemiyorum yani. O zaman da gelip beni mi söyleyeceğim sana her şeyi?"

Anneannem ve onun beni evlendirme, telli duvaklı gelin etme fantezileri... Tabii benden bir an önce kurtulmak istediği için suçlayamazdım onu ama atladığı bir şey vardı.

"Ben evlenmeyeceğim ki anneanne..."

"Olmaz öyle şey! Zamanı gelince sen de herkes gibi evleneceksin! Tabii önce okulunu bitir, işini eline al, hepsi sırayla kızım... Bak Şadımın Hanım'ın oğlu evlendi gitti bile, daha dünkü çocuğu, hey gidi hey..."

Bilmeden yine Pandora'nın Kutusu'nu açmıştım. Şanzıman (!) Teyze'yle başlayan monolog; evliliğin kutsallığı, eş seçiminin önemi, örf ve adetlerimizin gerekliliği gibi konularla dur durak bilmeden devam ediyordu. En son dayım seneler önce evlendiğinden beri ailede evlilik çağında kimse kalmamıştı ve şimdilik düğün dernek meraklısı anneannemin gözündeki en ideal aday bendim. Evet, çok komikti. Ha ha ha! Beni istemeye geldiklerini bile düşünemiyordum. Herhalde anneannem beni haraç mezat elden çıkarmaya çalışırken ben görücülerin gözlerini tabağın sağına konulması gereken yemek bıçaklarıyla oyuyor olurdum. Görücü... Ne garip bir laftı, tıpkı öcü gibi. Öcü demişken: "Hanım kızımız ne işle iştigal ederler acaba?", "Efendim kendi torunum diye söylemiyorum ama kendisi pek yetenekli bir cin avcısıdır!", "Ama efendim olmaz ki, zor iş.

İki cin öldürecek de evine ekmek getirecek! Hem ev işlerine nasıl zaman bulacak? Sonra mesai saatleri var, gece yarları sokaklarda işi ne canım? Kadın dediğin kocasının dizi dibinde olmalı!" Yok yok, görücüler öcülerden daha korkunçtu kesinlikle...

"Kızım açsana şu kapıyı! Görmüyor musun işim var, bir de kapıya mı koşturayım bu yaşımda?!"

Görücülerin karşısına, ay aman, anneannemin gün arkadaşlarının karşısına çıkmamaya kararlıyım ama yapacak bir şey yoktu, yakalanmışım artık. Kaderime küserek, gidip kapıyı açtım. Karşımdaki yaşlı ve tombalak kadın sürüsünden biri beni görünce çılgınlık atarak üstüme atıldı. Hayır, öcü değildi: Ayla Teyze'ydi. Ama o beni tombul kolları ve koca göbeği arasında sıkıştırıp sulu öpücüklerle boğarken ben ikisi arasındaki farkın o kadar da büyük olmadığını düşündüm. Biri sizi öldürürdü ama diğeri süründürürdü: Bilin bakalım hangisiydi?

"Ay benim tatlışkom! Ne kadar da büyümüşsün sen öyle, ayol sokakta görsem tanımam!"

"Valla ben de seni tanımam Ayla Teyze!"

Ayla Teyze de diğer kadınlar gibi bir an durup şaşkın şaşkın bakakaldı. Daha gösterecektim onlara 'gün'lerini ama anneannem hemen olaya müdahale etti. Beni kolumdan çekiştirip kenara iterek karşıladı sevgili konuklarını. "Ay kapıda kaldınız, girin girin, içeride çıkarırsınız yahu. Bakmayın bizim kıza, yabanidir biraz, öğretemedim yol yordam!"

"Ayol gençlik işte, hepsi böyle şimdi bunların!" Ayaküstü aşağılanmam hoşlarına gitmiş olacak ki, diğerleri de kikirdeyerek karşılama seremonisine devam ettiler. Kenara çekilip onların içeri girmesini bekledim.

Daha birincisi adını eşikten içeri atmaya yeltendiğinde nefesimi tutup izledim; eşiğin altına gizlediğim tılsımı geçip geçemeyeceklerini merak ediyordum. Bu, kötülüğü uzak tutmak için yapılmış bir muskaydı. Geçen doğum günümde biri (ismi lazım değil!) hediye etmişti ve şimdiye kadar kimseyi kapının dışında tuttuğuna tanık olmamıştım. Dedikoducu komşular ve hasetten yanıp tutuşan akrabalar üzerinde pek etkili değildi ama söz konusu kötülük insanüstü türden ve özellikle görünmezse işe yarayabilirdi. En azından ben öyle olmasını umuyordum. Daha önce bu teoriyi test etme olanağım olmamıştı ve umarım olmazdı da. Zaten işler bizim evin eşiğine kadar gelmişse durum gerçekten vahim demekti. Muskaların sizi kurtaramayacağı kadar vahim...

Gün oburları birer birer eşikten atlayıp içeri girerek masumiyetlerini (!) kanıtladılar, bu halleriyle mutlu koyuncukları andırıyorlardı. Misafirlere terlik tutmadığım için çoban anneannem tarafından kaş göz işaretleriyle azarlanınca kendimi de iyice kötü kurt gibi hissetmişim. Evet, harika bir sürüydük!

Herkes salona geçince çaktırmadan mutfağa seçirttim. Amacım bu curcunada daha fazla vakit kaybetmeden kayıntımı alıp ortalıktan toz olma. İlk başta başarılıydım da; bir dilim peynirli börek, iki adet yaprak sarma (ki sarma için ölünür ve de öldürülürdü!) ve yarım dilim keki mideye indirmiştim ki anneannemin baskınına uğradım. Elime vurup bana kekin kalanını bıraktırdı ve kolonya şişesini elime tutuşturdu. Neymiş efendim, misafirleri kolonyalayıp hoş geldiniz diyecekmişim, ellerini öpecekmişim! Dolu ağızla ona karşı çıkmaya, hatta 'önce kolonyayla temizletip ellerini öyle mi öpeyim?' gibi sululuklarla yırtmaya da çalıştım. Fakat anneannem

kriz durumlarında çok tehditkâr olabiliyordu ve 'gün' kesinlikle kriz günüydü!

O andan sonra olanları tam hatırlayamıyordum (daha doğrusu, hatırlamak istemiyordum!) ama kısaca geçecek olursak: Benim herkese kapıdan, "Hoş geldiniz!" demem; anneannemin sert bakışları; kadınların ayrı ayrı ve koro olarak soruları, sormadığım sorulara cevapları, tuhaf yorumları, kahkahaları; anneannemin ters bakışları; anneannemin beni herkese kahve yapmaya zorlaması ve herkese tek tek kahvelerini nasıl içeceklerini sorması, hepsinin uyuz gibi farklı şeker oranları istemeleri, benimse tüm kahveleri orta şekerli yapıp anneannemi sinir etmem ve son olarak kahvenin yanında su getirmedığım için yine anneannem tarafından sertçe çimdirmem... Üstelik daha yemek faslına bile gelmemiştik ve ben fazladan beş dolma için yaptıklarım yüzünden şimdiden utanıyordum. Biri buna dur demeliydi, şükürler olsun, dedi de...

Açtığımda telefon uzun süredir çalıyor olmalıydı, çünkü Ziya'nın sesi sinirliydi. "Bu saate kadar uyuyor musun sen hâlâ?!"

"Maalesef hayır, anneannem uyandırdı merak etme. Hem bu kadar erken aramazdın sen, n'oldu?"

"Valla hayır mı şer mi belli değil. Ekiplerden birinde ufak bir sorun çıkmış, detaylarını bilmiyorum henüz ama Oğuz Bey boşta olanları çağırdı."

"Tamam, gayet boşum ben, hemen çıkıyorum. Kulübe mi geleyim?"

Ziya bir an sessiz kaldı, tekrar konuştuğunda sesi şaşkındı. "Dur bir sakın ol, bakıyorum pek bir heveslisin, hayırdır?"

Buyurun işte, bir zehir hafiye de buydu ama ona yalan söylemek zorunda değildim Allah'tan. "Pek hayır sayılmaz, anneannemin günü var. Ev afet merkezine döndü."

"Şimdi anlaşıldı." Telefonun diğer ucunda gülümsediğini hissediyordum, her zamanki yamuk Ziya tebessümü... "Tamam, çabuk çık o zaman. Ben de yoldayım, kulüpte buluşuruz. Diğerleri de orada zaten."

"İyi hadi görüşürüz o zaman."

"Allahaismarladık."

Telefonu kapatırken gülümsedim. Herhalde bu sözü hâlâ kullanan tek insandı Ziya. Tabii anneannemi de unutmamak gerekirdi; zaten o kendini hatırlatıyordu kapıyı yumruklayarak. "Yine kapandın inine bakıyorum! Çık da börekleri servis et bari, insanlar bekliyor!"

Anneannem ve enteresan kelime seçimleri. Ben, 'inindeki'"ve onlar, 'insanlar'... Tercümesi: Sen insan değilsin Ece! Kibar kadın.

"Ya annanne benim hemen çıkmam lazım. Arkadaş aradı, yarın için hoca ödev vermiş, buluşup birlikte yapıcız."

"Şimdi mi geldi aklınız başınıza, ne ödeviymiş bu saatte?!"

"Unutmuşuz işte anneanne ya! Gideyim de yetiştirelim yarına."

"Kaçmak için bahane arıyorsun di mi, yoksa ders için böyle koştura koştura gitmezsin sen. Ayıp ayıp!"

"Aaa aşk olsun annanne ya! Yapmayayım da sınıfta mı kalayım?"

"Üf tamam be, git ne halin varsa gör! Uğraşamam senle, ne söylesem bir cevap, baş edemiyorum ki!"

O söylene söylene odadan çıkacakken arkasından seslendim. "Sağ ol annannecim... Akşam gecikebilirim yalnız, merak etme olur mu?" Zink diye

durdu kapının eşiğinde ve dönüp öyle bir bakış attı ki ben de olduğum yerde dondum. Tam ağzını açıp bana saydırmaya başlayacaktı ki, içeriden biri "Hamiyetanim neredesin ayol, çayın buz gibi oldu!" diye seslenince susup gitti. Beni gün teyzelerinden biri kurtarmıştı, gittikçe formdan düşüyordum.

Yalnız kalınca hemen kapıyı kilitledim ve hazırlanmaya başladım. Önce giyim: Siyah pantolon, boğazlı kazak, Ocak soğuğuna karşı siyah paltom ve siyah botlarım. Anneannemin "satanik mi olucan başımıza!" diye söylendiği kadar vardı; baştan ayağa karanlıklar içindeydim, sadece onun sandığından çok daha farklı nedenlerle...

Üst baş hazırlığı bitince aynaya bakıp son bir kontrol yaptım. Hâlâ nasıl görüldüğünü önemseyen dişi bir ergendim ama asıl merak ettiğim dün gecedен kalma izlerin hâlâ suratımda olup olmadığıydı. Anneannem söylediğinde pek ilgilenmemiştim ama eğer gün teyzeleri beni yüzü gözü mor bir halde görseydi anneannemin bana işkence ettiğini iddia edebilirdim. Haha! O an hepsinin suratının benimkinden daha mor olacağına bahse girerdim. Fakat bugünlük o zevkten mahrum kalacaktım; çünkü görünürde herhangi bir çürük ya da yara yoktu. Harika! Fondöten kullanmaktan kurtulmuştum ve o tuhaf bulamacı yüzüme sürmekten gerçekten nefret ediyordum. Ama insanlara açıklama yapmaktansa morluklarımı gizlemek için ne gerekirse yapardım.

Morluk olmamasının yanında yüzüm çok solgun görünüyordu. Zaten normalde de koyu tenli değildim ama yorgunluk ve uykusuzluk cildimi iyice soluklaştırıyordu. Anneannemin deyişiyle 'pırasa misali' uzayan koyu kestane saçlarım tenimle kontrast oluşturuyordu. Gözlerim ise



kâküllerimin altında iyice belirginleşmişti, biraz göz kaleminin de katkısıyla rengi ortaya çıkmıştı. Bal rengi. Anneannem gözlerimin babamdan aldığım tek iyi özellik olduğunu söylerdi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama sonuç olarak bir çift parıldayan mirasım vardı ve halimden memnundum.

Sıra asıl önemli konuya, akşam için gerçek hazırlığa gelmişti: Silah seçimi! Yatağın altından sandığımı çıkarıp kilidini açtım. Anneannem zaten odamın pisliği ve dağınıklığı yüzünden pek içeri girmezdi ama ne olur ne olmaz diye ben her yere bir kilit takıyordum. İnsanın sırlarının olması gerçekten çok yorucuydu.

Sandık tam bir çeyiz sandığı gibiydi; tabii Frankenstein'ın gelini olmaya adaysanız! İçinde sevgili emektar bıçağım, benim için özel olarak yapılmış minik bir pala, bir ejderha bıçağı (gerçekten adı buydu ama karşınıza ne çıkacağını bilemezsiniz), ufak bir balta, eski bir hançer, birkaç şişe Zenzem suyu ve bazı tılsımlarla muskalar vardı. İşte, benim en büyük hazinem buydu.

Eve tabanca ya da herhangi bir ateşli silah sokmamaya dikkat ediyordum. Kendi çapımda bir "eve iş getirmeme" meselesiydi. Zaten Ziya da tabanca kullanmamıza sürekli laf ediyordu. Aslında derdi tabancadaki kurşunların hepsini teker teker okuyup üfleyip dökümlemenin zor gelmesiydi. Ne de olsa bıçağı ya da kılıcı bir kere dökümlemek yetiyordu, sonra istediğin kadar kullanabiliyordun, Ziya Bey'e de fazla iş çıkmamış oluyordu. Tabii o yorulmayacak diye cinlerle yakın temasa girmek zorunda kalan zavallı Ece ve Jesse'den bahseden yoktu! Bu arada cinlerin normal silahlarla öldürülemeyeceğinden, ancak ve ancak özel olarak hazırlanan

(bizim dökümlenmiş dediğimiz) silahlarla yok edilebileceklerinden bahsetmiş miydim? Her neyse. Sonuç olarak hali hazırda bir tabancam yoktu. Gerektiğinde bu türden şeyleri silah canlısı Jesse'den temin ediyordum. Tabii Ziya buna da karışıyordu ve ikisi daha başka milyonlarca şeyin yanında bir de bu yüzden tartışıyorlardı.

Bu akşamın pek hareketli geçmemesini umarak sandıktan mini palamı ve bıçağımı çıkardım. Kılıflarında uslu uslu duruyorlardı, yanlarına bir de koruma muskası alarak sandığı kapattım. Aldıklarımı heybeyi andıran büyük siyah çantama koydum, çantada zaten ufak bir çakıyla, küçük bir şişe Zemez suyu ve Cevşen hazır duruyordu. İçinde Ayete-l Kürsî duası olan muskam zaten hep boynumda asılı duruyordu. Her zaman kullandığım sevgili emektar bıçağımı ise bilek kılıfıyla birlikte sağ bacağıma yerleştirdim. Bol paça pantolonun altında belli bile olmuyordu. Bir de anneannem niye etek giymediğimi sorup duruyordu!

Aslında anneannemin sorması gereken daha başka birçok şey vardı; mesela neden bazı akşamlar eve geç geldiğim ya da çoğu gece o uyurken evden sıvışıp nereye gittiğim gibi, o henüz uyanmadan eve döndüğümde neden o kadar bitkin olduğum ya da vücudumdaki yaralara ve morluklara neyin sebep olduğu gibi. Örnekler çoğaltılabilirdi tabii ama hiçbir şey anneannemin neden bazı şeyleri görmezden geldiğini açıklayamazdı. Annemin genç yaşta serserinin tekiyle kaçıp hamile kalmasından sonra, anneannemin bana şimdikinden daha beter bir cehennem azabı çektirmesi beklenirdi. Fakat onun bana tek söylediği şeydi; "Annemi zamanında sıktım da ne oldu, kollarımda öldü gitti işte. Git ne halt yersen ye! Yalnız yarın bir gün anneanne ben hamileyim diye çıkma karşıma, valla gebertirim seni!"

Ona göre başıma gelebilecek en kötü şey hamile kalmamdı. Ne kadar da saftı değil mi?!

Gerçi hamile kalmak benim de ödümü patlatırdı herhalde ama her gün karşılaşmak zorunda kaldığım onca korkutucu şeyin yanında kötünün iyisi gibiydi bence. Ben, öcülerin korkulu rüyası Ece, bazen normal hayattaki gerçeklerin mi yoksa gerçek hayattaki anormalliklerin mi daha korkunç olduğuna karar veremiyordum. Birbirinden cennetle cehennem kadar farklı iki hayat yaşıyordum ve hangisinin cennet, hangisinin cehennem olduğu benim için bile tam bir muammaydı.

## 108.

'Öcü Avcısı' lafını ilk kullanan altı yaşındaki bir çocuktü. Onu 'öcü'lerden kurtarmıştım ve bu olduğunda ben de henüz çocuk sayılırdım. O güne kadar yaptığım en büyük işti, bir nevi rüştümü ispatladığım olaydı. Çocuğa musallat olan üç cini ortadan kaldırmıştım. Oldukça zorlanmıştım ve bittiğinde neredeyse ben de bitmişim. Ama o küçük sevimli veledi kurtarmıştım, bu da her şeye değerdı. Sonunda bana sıkı sıkı sarılarak 'Öcü Avcılığı'na terfi ettirmişti beni. Bizimkiler bu tabiri duyunca kahkahalarla gülmüşler, hemen sonrasında da beni bu lakapla çağırır olmuşlardı. Aradan o kadar çok zaman geçmişti ki artık komik bile gelmiyordu bana.

Avladığım(ız) öcülere gelince: Yani cinlere... Anneannemin deyimiyle 'iyi saatte olsunlar'. Fakat ben hiç 'iyi saat'inde olan bir cine rastlamamıştım bugüne kadar. Nedense hep bir dertleri olurdu, özellikle de benimle...

Onlar bizimle aynı dünyada yaşarlardı, fakat ayrı bir boyuttaydılar (bir yerlerde dördüncü boyut dendiğini duymuştum ama kim sayıyordu ki?). Yine de bizim boyutumıza geçebilir, hatta aramızda bile yaşayabilirlerdi. Normalde insanlara görünmezlerdi, fakat bazıları şekil değiştirip aramıza karışabiliyordu. Tabii bunun için gereken güce sahip olmaları ya da özel olarak bu boyuta çağırılmaları gerekiyordu. Her iki durumda da bu boyuta geçmeleri için özel şifrelere ihtiyaçları vardı; yoksa parçalanarak yok olurlardı. Güçlü olanları bir yana, bu boyuta özel olarak çağırılanlar insanların, yani Hüddamcılarının hizmet için kullandıkları Hüddam türündeki cinlerdi ve hizmetinde oldukları insanın her isteğini yerine getirebilirlerdi. Fakat bana sorarsanız, bunlar insanlara hizmet ediyormuş gibi görünse de aslında insanları kendilerine hizmet etmeleri için tuzağa düşürüyorlardı. Sonuç olarak hepsi çeşit çeşitti ve inanın bana, söz konusu cinlerse oldukça geniş bir yelpazeden bahsediyorduk. Tüm o kurtadam, vampir ve uzaylı klişelerinin nasıl ortaya çıktığını sanıyordunuz? Hayalet söylentileri bile onların eseriymi, aslına bakarsanız bu onları oldukça eğlendiriyordu. Ha ha ha çok komikti!

Cinler yaratılışları ve yapıları dışında aslında bize çok benzerlerdi. Aynı insanlar gibi iyi olanları da, kötü olanları da vardı. Hani şu insan ve cin şeytanlar olarak bahsedilenler... İşte beni, daha doğrusu bizi asıl ilgilendiren bu kötü cinlerdi. Görevimiz onları durdurmaktı. Bunu onları geldikleri boyuta göndererek yapıyorduk; fakat çoğunlukla bize karşı koydukları için daha başka bir boyuta da gönderdiğimiz oluyordu. Kaçınıcı sıralamada olduğunu bilmiyordum ama hani şu gidip de bir daha geri dönemediğiniz boyuttu. Ve evet, onlar da bizim gibi doğar, yaşar, çoğalır

ve ölürlendi. Gerçi biz insanlardan çok daha uzun süre yaşarlardı ama kim mükemmeldi ki zaten?!

Peki ama biz kim oluyorduk da böyle bir görev edinmiştik kendimize?! Kimdi bu “biz”?

Ben, Ziya, Jesse ve diğerleri... Bir kısmı Anadolu, bir kısmı Avrupa yakasında olmak üzere bu işle (ki gerçekten de bir iş gibi olmuştu artık bizim için, sadece para kazanmıyorduk!) uğraşan anti-cin tayfasının İstanbul neferleri! Diğer şehirlere oranla daha oldukça kalabalık bir ekiptik. Ne de olsa İstanbul bir metropoldü; hem insanlar, hem de cinler için...

Benim de içinde olduğum Anadolu grubunun başında Oğuz Bey vardı. Ast-üst ilişkisinden değil, fakat işin içine güç, tecrübe ve yetenek girince mecburen bir hiyerarşi oluşuyordu. Böyle olunca da Oğuz Bey en kıdemli ve en bilgimizdi. Eskiden Hüddamcılık yaptığı hakkında rivayetler vardı ama söylenenlere göre uzun süre önce tövbe etmişti. Şimdi bildiklerini bize öğretiyordu. Biz uslu öğrencileri de ona büyük bir saygı duyuyorduk. Kendimi geçtim, Jesse bile ona “Bey” diye hitap ediyordu; sadece duruşu bile saygı uyandırıyor insanda.

“Jesse bile,” dedim, çünkü Jesse pek öyle kimseyi takan biri değildi. Kendisi benim sevgili av ortağım olurdu. Anne Türk, baba Yeni Zelandalı olunca ortaya böyle tuhaf bir sentez çıkabiliyordu. Doğduğundan beri iki farklı ülke ve iki farklı kültür arasında yaşamıştı, dolayısıyla iki farklı boyut arasında da çok zorlanmadan kendini idare edebiliyordu. Aslında kendini idare etmekten de fazla bir şeydi onun yaptığı... Kültür çeşitliliği ona bir şekilde dövüş sanatları konusunda da deneyim kazandırmıştı. Tabii bunda muhteşem melez genlerinin etkisini de unutmamak gerek; uzun ve iri vücut

yapısıyla Jesse, benim adını bile telaffuz edemediğim birçok dövüş sanatının sentezini barındırıyordu bünyesinde. Buna silahlar konusundaki yetenek ve bilgisi de eklenince tam bir ölüm makinesi çıkıyordu ortaya. Fakat bu tehditkâr imajının aksine ruhu hâlâ çocuktuktu Jesse'nin. Belki de bu yüzden iyi anlaşıyorduk. İyi bir ekip olduğumuz bile söylenebilirdi; tabii ekibin diğer üyesi Ziya'yla Jesse devamlı tartışıp kavga etmeselerdi. Tartışmadıkları zamanlarda da birbirlerini kızdırmanın yollarını ararlardı. Tabii genelde kazanan vurdumduymaz Jesse olurdu; çünkü bizim titiz Ziya'yı kızdırmak çok kolaydı.

Gerçekten enteresan bir tipti Ziya. Tamam, kabul ediyorum; hepimiz birbirinden tuhaf insanlardık zaten (tencere kapak!) ama Ziya apayrı bir şeydi. Kökleri Osmanlı Hanedanı'na dayanan bir saraylıydı (artık padişahın baş kürdancısı mı, yoksa baş hüddamcısı mı bilemeyeceğim!). Çocukluğundan beri bu işlerin içindeydi; Arapça, İbranice, Farsça, Osmanlıca ve Latince de dâhil olmak üzere beş dil biliyordu. Hüddamcılık için gereken riyakat eğitimini almıştı. Henüz böyle bir yeteneği yoktu ama çok güçlüydü; manevi yönden tabii. Yoksa fiziksel olarak epey ufak tefek bir adamdı. Hatta esmer olduğu için tam da 'kara kuru' tanımına uyuyordu. O yüzden bizim ekibin sahne arkasında çalışırdı. Ben ve Jesse ön cephede dövüşürken Ziya özel duaları, büyüleri ve tılsımlarıyla bize yardımcı olur, mümkün olduğunca korunmamızı sağlardı. İşte böyle küçük ve sevimli (!) bir ekiptik. Arada bazı arızalar çıkmıyor değil ama aramızda arızasız olan var mıydı ki sanki?!

Tabii ki ben! Öcülerin gözbebeği, Cin Avcısı Ece! Dalga geçmiyorum; gerçekten de bir tür mıknaşmışım gibi cinleri ve tabii belayı da kendime

çekiyordum. Kendimi bildim bileli tuhafliklar, doğaüstü olaylar hep beni bulurdu. Ve bununla sadece gaipten duyulan sesleri, çarpan kapıları ve yanıp sönen ışıkları kastetmiyorum. Hani küçükken herkesin hayali arkadaşları olur ya... Şey, benim de vardı tabii ama onların gerçekte cin olduklarını ancak büyüdüğüm zaman anlayabilmişim. Zaten bu tür olayları kontrol etmeyi ve bunlarla başa çıkma yollarını da öğrendim zamanla. Fakat başlarda çok korkmuştum. Sadece küçük bir çocuktum ama beni koruyacak ya da teselli edecek kimsem yoktu. Anneannem olanları görmezden, beni de duymazdan gelmeyi tercih ediyordu. O yüzden küçük yaşta kendimi korumayı ve kendi kendime yetmeyi öğrenmişim mecburen.

Ufak tefektim, tanımayan biri için kolay hedeftim. Fakat güçlüydüm, doğal bir yeteneğim vardı ve de en önemlisi, inancım vardı. Yoksa her yerimi muskalarla doldurup ortalıkta dilek ağacı gibi dolaşmamı başka nasıl açıklardınız? İlk önemli vukuatını on altısında yaşamış biri olarak son dört yılımı cinler, yaratıklar, büyüler ve dövüşlerle geçirmiştim. Arta kalan zamanlarda ise ben de herkes gibi normal olmaya çalışıyordum; yirmi yaşındaki bir üniversite öğrencisi ne kadar normal olursa... Ben ne kadar normal olabilirim!

## 107.

Güneş bulutların ardında batmaya hazırlanırken Küçükyalı da kendini yavaş yavaş karanlığa teslim ediyordu. Tabii karanlıkla birlikte başka nelere teslim olduğunu bir tek Allah bilirdi. Kendimi bildim bileli bir sakini (!) olduğum bu küçük ve sevimli semt de tıpkı diğerleri gibi

insanların ve cinlerin mücadelesine tanık oluyordu. Bu mücadelenin belirli bir tarafı yoktu: İnsanlarla insanlar, cinlerle cinler ya da insanlarla cinler... Bazen iyiyile kötünün, bazen de kötüyüyle daha kötünün savaşıydı bu. Tek çare olabildiği kadar iyinin yanında yer almak ve pes etmemekti. Kazanırdınız ya da kaybederdiniz; önemli olan ne için savaştığınızı unutmamaktı.

Bense Kadıköy'e gidene kadar İstanbul'un acımasız trafiğiyle savaşmak zorunda kalmıştım. Ancak İstanbul trafiğine ne büyü ne de efsunlu kılıçlar işlerdi. O yüzden sonraki kırk dakika boyunca kalabalık otobüsün içinde ilerlerken, kendimi kulaklıklarımın yayılan müziğin sakinleştirici etkisine bıraktım.

Kadıköy her zaman en sevdiğim yerlerden biri olmuştu. Belanın çoğunlukla bu semtte çıkması bile bu gerçeği değiştirmiyordu. İstanbul'un kendisi gibiydi biraz; ne kadar kirletseniz, çirkinleştirseniz de bazı şeyler güzelliklerini kaybetmezlerdi. Yüzyıllardır süren bir büyüydü sanki bu; birileri İstanbul'a büyü yapmıştı ya da belki bu şehir büyünün ta kendisiydi.

Rıhtımda otobüsten inip eski postaneye doğru yürüdüm. Hava artık iyice kararmış, akşam ezanı çoktan okunmuştu. Akmar'ın sokağından dönüp biraz daha ilerledim. İşte bizim sokağa gelmiştim, yani Jesse'nin kulübünün bulunduğu sokağa. Gide gele sakinlerinden biri olmuştum bu muhitin. Fakat gerçek sakinleri tarafından bazen dışlandığım da olurdu. Beni gözlerine kestiren şu birkaç tinerici çocuk gibi mesela. Daha önce de başımın sivillerle (yani insanlarla) belaya girdiği olmuştu; fakat ekibin en önemli kuralıydı insanlara zarar vermemek. O nedenle çocuklardan bir tanesi avucundaki balıyı sıkı sıkı tutarak bana yaklaşırken ben yoluma



devam ettim. Alışmıştım bu tür durumlara; üzücü ama gerçek olan, ne yaparsanız yapın elinizden bir şeyin gelmediği durumlar. Ve bu tür şeylere alışmış olmanız da durumu daha kötü yapıyordu.

Durmadığımı görünce seslenerek adımlarını hızlandırdı. Önümü kestiğinde ufaktan küfretmeye de başlamıştı. En fazla on üç-on dört yaşlarındaydı, benden biraz kısaydı. Her yeri kir içindeydi, saç başı birbirine karışmıştı. Gözleri bir sis perdesinin arkasından bakıyordu bana: Beni gördüğünden bile emin değildim. Ama yalpalayarak üzerime doğru gelmeye devam etti, elindeki çakıyı sonradan fark ettim. Onunsa benim çantamdaki silahlardan haberi bile yoktu. Tabii bunları ona karşı kullanamayacağımdan da...

Bir şeyler geveleyerek çocuğu oyalamaya çalıştım, amacım hemen oradan sıvışmaktı ama ufaklık ısrarcı çıkmıştı. Küfürlerinin tonu ağırlaşırken benim de sabrım taşmaya başlıyordu. Çocuğa dik dik baktım. "Bana bak..."

O sırada çakılı çocuğun arkadaşı onu kolundan yakaladı ve geri çekti. Bana doğru bakıyordu, sanki ötekilerden daha ayıktı. "Dur lan, boş ver hadi gidelim buradan!"

Vay be, daha önce hiç böyle caydırıcı bir etkim olmamıştı. İnsanlar (ve de cinler!) ufak tefek görüdüğüm için genelde beni hafife alırlardı. Onları suçlayamazdım doğrusu; olduğumdan daha küçük gösteriyordum, kim benim gibi bir kızdan zarar geleceğini düşünürdü ki? Tabii fena halde yanılıyorlardı ama çocukların benden korktuklarını sanmakla ben de yanılıyordum. Çünkü arkamdan gür bir ses "...tirin gidin lan, almayayım ayağımın altına!" diye bağırdı. Tanıdık bir ses (ve o tanıdık küfür!) beni kurtarmaya gelmişti; fakat işin ilginç beni gerçekten tanısaydı böyle bir

şeye kalkışmazdı. Kurtarılmaktan, özellikle de ihtiyacım yoksa, hoşlanmazdım. Evet, ben de o feminist tiplerden biriydim. Ne var, bir probleminiz mi vardı?!

Çocuklar kurtarıcımdan gerçekten de korkmuş olmalıydılar; hemen tabanları yağladılar. Çakılı bitirim bile kaçmıştı; tabii bizi o muhteşem küfürlerinden nasiplendirerek. Arkamı dönerken deminki sesin sahibi kahkahalar atarak yanıma geldi. Cenk, iki metreye yaklaşan boyu ve insan azmanı vücuduyla tepemde dikilmese bile kendimi küçük hissetmeme neden oluyordu; ki şu anda tam dibimde durmuş bana tepeden bakarak sırtıyordu. Gıcık.

"Beyaz atlı prensin geldi Ece, nasıl kurtardım ama seni!"

Gıcık demiştin değil mi? "Öyle mi, prens nerede peki? Yolda gelirken mi düşürdün?"

Bana o şirin (!) bakışlarından attı. Ne yapabiliirdim, gıcıklığın böylesi beni kötü espriler yapmaya zorluyordu. Muhtemelen bana da Cenk'ten bulaşmıştı; kendisi de çoğu zaman komik olduğunu düşünürdü.

"Ayıp valla, biz ta oralardan seni kurtarmaya gelelim, senin yaptığına bak!"

Ona cevap olarak bir sürü şey söyleyebilirdim: "Ta oralar dediğin yer zaten kulübün yanı başı Cenk!", "Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok Cenk!", "Zaten burada kurtarılması gereken bir durum yoktu Cenk!", "Sen kendi işine bak Cenk!" vs. vs. Fakat ben çok alakasız bir yerden girmeyi seçtim.

"Kulübün kapısı bitti, şimdi de sokağın girişini mi bekliyorsun Cenk? İşinin başında dursana sen!"

“Benim işim, kulübü olduğu kadar kulübün içindekileri de korumak... Şey, kulübün içinde olmasalar bile...”

Kafalarımız karışmış bir şekilde birbirimize baktık. O da ne söylediğinin farkında değildi ama aslında bir bakıma çok da bilincindeydi. Cenk’in işi kulübün korumalığını yapmaktı: Kapıda durur, gireni çıkkanı kontrol ederdi. Fakat aynı zamanda bizim öcü imha ekibinin bir üyesiydi; yani nerede olursak olalım birbirimizi korurduk. Hey, yaşasın avcı kardeşliği!

“Bunun için patronundan maaşına zam iste bence, fazla mesai sayılır.”

“Hahaa isterim de o verir mi bilmem! Sen bir söylesen ikna olur belki.”

“Ya tabii...”

Birlikte kulübe doğru yürürken Cenk’in maaşına zam alıp almamasıyla ilgilenmiyordum; ne kadar maaş aldığı umurunda değildi. Aslına bakılırsa patronunun da umurunda olduğunu sanmıyordum. İyi bir savaşçı olabilirdi ama Jesse için iyi bir işadamı denemezdi. Bu, dört yılda açtığı üçüncü bardı. Diğerlerinden biri yanmış, biri ise son tuğlasına kadar yıkılmıştı. Tabii iki olayın da sadece bahtsızlıktan ya da Jesse’nin beceriksiz bir işletmeci olmasından kaynaklanmadığını anlamışsınızdır. Yine de şanssızlıklar (!) bizi yıldırılmıyordu; ekibin geceleri dikkat çekmeden toplanacak bir yere, Jesse’nin de ekmek parası kazanmaya ihtiyacı vardı. O yüzden ‘Gulyabanı’ tam aradığımız gibi bir yerdi.

Kabul etmeliyim ki, ‘Gulyabanı’ bir bar için pek de uygun bir isim değildi. Belki bizim için ironik bir anlamı olabilirdi ama buraya gelen

müşteri potansiyeli düşünülduğünde o kadar da cazip sayılmazdı. Hoş, zaten Jesse de hedef kitleyi pek dert etmiyordu. Hedefimizin ne olduğu belliydi, dolayısıyla kitemiz de bir garipti: Öcüler!

Ben içeri girerken Cenk her zamanki aptal şakasını yapmadı; küçük görüdüğüm için bara girerken kimliğimi sorduğu o sevimli şaka! Bazen abartıp yanımda velim olup olmadığını da sorardı ve ben de ona çok hoş (!) yanıtlar verirdim. Fakat bu sefer kimlik şakası yerine başka bir şey deniyordu.

“Senin ne işin var burada asıl? Anneannenin seni bu saatte dışarı bırakmadığını sanıyordum?!”

“Anneannemi kurt yedi Cenk, ben de onu kurtarmak için buraya bir avcı bulmaya geldim, oldu mu?!”

Benim aksime o kendini tutamayıp güldü. Kahkaha attıkça ensesinde atkuyruğu yaptığı kumral saçları bir sağa bir sola sallanıyordu. Sanırım bu da korumalarda aranan özelliklerden biriydi; uzun boy, şişkin kaslar ve arkada gergin gergin toplanan uzun saçlar... Tabii Cenk’in atladığı önemli bir şey vardı: Normal korumalar böyle zevzek zevzek gülmezlerdi!

“Bana böyle aptal espriler yaptırmayı bırak Cenk, ikimizin sağlığı için de iyi değil!”

Kapının önündeki yerini alırken kafasını salladı. “Peki, öyle olsun. Ama ihtiyacın olursa hemen seslen, ben seni kurtarmaya gelirim.” Son kahkahasını atmadan önce bana göz kırptı. Tanrım, hâlâ göz kırparak hoş görüldüğünü düşünen birileri var mıydı? Cenk dışındakiler el kaldırsın lütfen...

Kurtarıcımdan (!) kurtulup soluğu koridorda aldım. Giriş için fazla karanlıktı ama zaten barlar hep böyle yerler değil miydi? Karanlık, depresif, tekinsiz... Sanırım biz bunu özellikle başarmıştık 'Gulyabani'de – ya da belki artık bana her yer öyle geliyordu. Mesleki deformasyon iki... Aynı dertten muzdarip başka biri de Ceyhun'du. Girişte resepsiyonu andıran yüksek masada her zamanki yerini almış, sinek avlayan bakkal amcalar gibi oturuyordu. Genç yaşına rağmen iri göbeği ve kirli sakallı tombul yanaklarıyla gerçekten de bir parça bakkal amca havası vardı aslında. Doğuştan kördü Ceyhun ama Allah'ın bir lütfu olarak, başka hiç kimsenin göremediklerini görürdü aslında. İnanılmaz bir öngörü yeteneği ve altıncı hissi vardı; ekipteki görevi de buydu zaten. Herkesi ve her şeyi gözlemlerdi o gönül gözüyle, Cenk'ten sonraki ikinci kontrol noktasıydı. Bugün de daha ağzımı açmadan selamladı beni, "Hoş geldin Ece," diye. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama ben de ona selam verdim. Zaten tüm muhabbetimiz bundan ibaretti. Görev tanımlarımız gereği öyle oturup sohbet edecek ortamımız olmuyordu. Hoş, Ceyhun da pek konuşkan biri sayılmazdı. Tüm gece o masada oturup bara giren-çıkanı izler, kimseyle muhatap olmazdı. Her şeyi görürdü ama kimseyi engellemesine ya da uyarmasına gerek kalmazdı. Bunu onun yerine koridorun kendisi yapıyordu zaten.

Gulyabani'nin girişi, kapıdan başlayan ve koridor boyunca devam eden muska ve tılsımlarla kaplıydı. Çoğu kötülükten ve cinlerden korunmak içindi ama aralarında bolluk ve bereket için olanları da vardı. İşe yarayıp yaramadıklarını bilmiyordum ama içki satılan bir yerde nasıl olup da hem bunları bulundurup hem de çarpılmadığımızı anlayamıyordum. Koridoru geçip merdivenlerden aşağı indim. Mekân genişlesin diye iki kat

birleştirilmiş, tek ve yüksek tavanlı bir kat elde edilmişti. Bardan çok, dans edilen gece kulüplerini andırıyordu o yüzden. Bunun için bir pist bile vardı ama oşuk gençlik orayı tepişmek için kullanıyordu. Canlı müzik olduğunda ise pist hoplayıp zıplayan tiplerle dolup taşardı.

şimdiyse içeride hiç müşteri yoktu. Saat henüz erkendi zaten ama gece için hazırlıklar başlamıştı. Çalışanlar ortalığı düzenliyorlardı; kenarda birkaç masa, sağ tarafta boydan boya uzanan bardaki sandalyeler, merdivenlerin tam karşısında kalan sahnedeki enstrümanlar bakımdan geçirilip yerlerine yerleştiriliyordu. Merdivenlerin solunda, ikinci bir merdivenle çıkılan asma katta bile hareket vardı. Eskiden oturma odası olduğunu tahmin ettiğimiz bölmeyi Jesse balkon gibi kullanıyordu; müşterilere yasaktı, sadece bize özeldi. Jesse orada oturduğu yerden 'dkkn'ını kolaan ederdi. Özellikle canlı müzik olduğunda tepeden her yeri rahatlıkla görebilmek gerçekten hoş oluyordu. Tabii yle sorunsuz bir geceye rastlayıp rahat rahat oturabilirsiniz!

Bu gece de sorunlu olacağa benziyordu. Zaten Ziya'nın telefonundan belliydi bir hayır olmadığı ama önemli olan ne kadarının şer olduğuydu.

Bizimkiler ortada yoktu; bara, işi başından aşkın insanlar topluluğu içinde rahatsız etmeye cesaret edebildiğim ve nazımın geçeceğini bildiğim tek insana yaklaştım.

"Selam Mert, n'aber?"

Gulyabani bir sürü barmen görmüştü; kimi dayanamayıp işi bıraktırdı, kimiye... şey, eğitim zayıatına benzer riskler bizde de vardı tabii. Mert bu anlamda tanıdığım en dayanıklı elemandı. Çok badireler atlattıştı bizimle

beraber ama hâlâ sapasağlamdı ve buradaydı. Sırf bu bile gözümde iyi bir yer edinmesine yetmişti.

Aynı zamanda tanıdığım en yakışıklı barmen olmasının konuyla alakası yoktu... Gerçekten!

Beni görünce elindeki bardağı temizlemeyi bıraktı, gülümseyerek yanıma geldi. Ayrıca çok da sempatik olduğunu söylemiş miydim? Ve tabii çok güzel gülümsediğini?

Tamam tamam, salyalarımı topluyorum.

"İyidir Ece, senden n'aber? Erkencisin bugün?"

"Evet ya, evden erken kaçtım. Ziya çağırırdı, bir durum varmış galiba. Onlar nerede bu arada?"

"Arkada ofisteler. Son gördüğümde tartışıyorlardı, hazırlıklı git istersen."

"Aman onların her zamanki hali, alışık artık."

Gülüştük. Dikkat etmezsem her an flörtleşmeye başlayabilirdim. Tamam, asla erkeklere kikirdeyen, fingirdeyen tuhaf kızlardan olmamıştım ama Mert benim bile sınırlarımı zorluyordu. Yolda görüp âşık olacağınız tiplerdendi ve bir süre sonra yine görmek ümidiyle hep aynı yolu kullanmaya başlayabilirdiniz. Allah'tan benim çelik gibi bir iradem vardı. Yaa tabii!

"Neyse, onlar şarlamadan yanlarına gideyim ben. Sonra görüşürüz, hadi sana kolay gelsin."

"Sana da..." deyip gözlerini kırıştırarak gülümsedi. Mimikler konusunda kesinlikle Cenk'e ders vermeliydi.

# 106.

Jesse'nin ofisi ve bizim ekibin de asıl toplanma yerine, barın sonunda ve sahenin arkasında kalan kapıdan geçince ulaşılıyordu. Kapı kalın perdelerle sözüm ona gizleniyordu ama zaten kimse de girmeye pek çalışmıyordu. Girenler ise uzun, karanlık bir koridor (evet, girişteki gibi ve kesinlikle tılsımlı) ve genellikle o koridorda cirit atan ekip üyeleriyle karşılaşırđı. Evet, pek hoş bir karşılama olduğu söylenemezdi.

Fakat bugün beni oldukça hoş (!) bir karşılama bekliyordu. Tam koridoru geçip ofise varmıştım ki içeriden Jesse'nin kendisi çıktı. Açık tenli yüzündeki maviş gözleri endişeli görünüyordu ama beni görünce gülümsedi.

"Ooo yerfistiği gelmiş, n'aber kız?"

Bu, Jesse'nin bana taktığı lakaptı. Fıstıklıkla bir sorunum yoktu ama başındaki 'yer'i iyice vurguluyordu ki, cüce olduğum anlaşılısın. Yine de başkalarının taktığı diğer lakaplardan kat kat iyiydi. Ne yapayım, alışmıştım artık.

"İyilik kivicim, senden n'aber?"

Bu da benim ona taktığım lakaptı; daha doğrusu tüm dünyanın Yeni Zelandalılara taktığı bir lakaptı, ben de onlardan araklamıştım ekşi ama vitamini bol ortağım için.

"İçeri geç de görürsün, iyi mi değil mi..."

"Niye, ne oldu ki?"



Biliyordum başıma geleceği ama yine de sormadan edemiyordum işte. Jesse pis pis sırtarak ofisin kapısını gösterdi ve yanımdan geçerek kayıplara karıştı. Kimbilir yine neyin peşindeydi; benimse istikametim belli olmuştu.

Ofisin içi kalabalıktı ama asıl aradığım burada değildi. Ön ofis genelde Jesse'nin kulüp işlerini gördüğü yerdı. Bizim içinse bir tür bekleme odasıydı. Asıl ofis, yani bizim 'iş'lerimiz için kullandığımız yer bu odanın içinden başka bir kapıyla ulaşılan daha büyük bir salondı. Kulübün diğer köşelerinden de farklıydı; daha iyi döşenmişti bir kere, daha rahattı. Masalar, sandalyeler ve koltuklarla tam bir toplantı salonu gibiydi. Kenarlarda, duvarlara bitleştirilmiş dolap ve kitaplıklarda işle ilgili şeyler tutuluyordu. Silahların olduğu dolaplar kilitliydi, kitaplıktaki önemli büyü kitapları ise tılsımlarla şifrelenmişti. Dolaplardaki silahlar benim için oyuncak gibiydi; kitaplara ise yaklaşamıyordum bile.

Asıl ofise girdiğimde beni kimse fark etmemişti. Herkes kendi telaşındaydı. Ziya benden önce gelmişti. Oğuz Bey'le kafa kafaya vermiş bir şeyler konuşuyordu. Cemal Abi dolaplardan birinin önünde Gökçe'yle birlikte silahları inceliyordu. Cemal Abi ekibin tecrübelilerindendi; orta yaşlarda, iri yarı bir abimizdi. Gökçe'yle yan yana durduklarında aralarındaki boy farkı çok da büyük görünmüyordu (tabii herkes benim gibi pigme değildi). Cenk insan irisiyse, Gökçe de kız irisiydi. Uzun boyu, vücut çalşarak şişirdiği kasları ve kısacık kestirdiği civciv sarısı saçlarıyla tam bir Erkek Fatma'ydı. Harbi kızdı Gökçe, severdim. İştten güçten fırsat bulup da görüşebildiğimizde sohbeti eğlenceli olurdu. Fakat ortamın gerilimine bakılırsa bu gece öyle olmayacaktı.

Gerilimin sebebi olan diğer grup üyelerine baktım. Gökçe'nin ortağı Erdem kütüphanenin önünde dikilmiş, elindeki kitaba gömülmüştü. Uzun, ince vücudu ve burnunun ucuna düşen gözlükleriyle tam bir kitap kurdunu andırıyordu. Tabii gerilimi onun yarattığı söylenemezdi ama hali telaşlıydı. Odadaki diğer iki kişiyi ise tanı mıyordum: Biri masanın önünde sinirli sinirli volta atıyor, daha yaşlıca olan diğeri ise masadaki telefonu kulağına götürmüş sabırsızca bekliyordu. Ben onları izlerken beklemekten sıkıldı ve oflayarak telefonun ahizesini sertçe yerine koydu. Bu, Oğuz Bey'in dikkatini çekmişti.

"Hayırdır, hâlâ bir haber yok mu?"

"Maalesef... Hepsinin telefonunu da ayrı ayrı denedim, hiçbiri cevap vermiyor. Birininki kapalı zaten."

Neler olduğunu anlamamıştım, yavaşça Ziya'ya yaklaştım. Hâlâ kimsenin beni fark etmemiş olması sinirime dokunmuştu. Beni arayıp çağırın kendisi olduğu halde Ziya bile beni ancak burnunun dibinde durunca hatırladı. "Hah, geldin mi Ece?"

Ona anneanneme verdiğim güzide cevaplardan birini vermeyi isterdim ama yanımızda Oğuz Bey vardı. Onun yanında asla saygısızlık yapmazdım; hatta değil saygısızlık sulu şakalarımı bile onun yanında yapmamaya dikkat ediyordum. Ben ve sevgili baba modelim...

"N'oldu Ziya, bir durum mu var?"

"Şimdilik bilmiyoruz ama..." Masanın etrafındakilere huzursuzca bakarak kısık bir sesle açıklamaya başladı. "Üç kişiden haber alamıyoruz. Bu öğleden sonra göreve gitmişler, gidiş o gidiş... Ne dönen var, ne de haber. Telefonlarına da ulaşamıyoruz."

"Hadi ya... Tanıdıklar mı?"

"Sen tanımazsın herhalde, ben bir tanesiyle eskiden çalışmıştım. Biri de çaylakmış zaten, ben de tanımıyorum."

"E ne olacak şimdi?"

"Bakalım, bekliyoruz..."

'Bekleme' lafını duyunca masanın önünde volta atan genç hışımla döndü, ortaya bağırmağa başladı. "Evet, hâlâ neden bekliyoruz söyler misiniz?! Neden bir şeyler yapmıyoruz?!"

"Ömer, sakin ol!" Demin telefonun başında duran adam söylemişti bunu. Masanın önüne geçip Ömer'in yanında dikildi: Sesi otoriter ve derindi. Şehirdeki her avcuyu tanımamam normaldi ama adam yine de tanıdık geliyordu. Belki avcılık da hemşerilik gibi bir şeydi, ister istemez kan çekiyordu. Hemşerim devam etti. "Elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz, görüyorsun. Zaten ortalık gergin, bir de sen başlama!"

"Ne başlamayayım ya! Öldüler mi kaldılar mı haberimiz yok, burada durmuş boş boş oturuyoruz!"

"Ne yapmamızı bekliyorsun? Arıyoruz işte! Yerlerini belirleyince gideceğiz."

"Tamam, ben gittikleri yeri biliyorum, giderim diyorum size!"

"Otur oturduğun yerde!"

Aralarındaki gerilim iyice artmıştı; karşı karşıya durduklarında aralarındaki benzerlik de göze çarpıyordu. Aynı yüz hatlarına, aynı kumral, kıvrıkcık saçlara sahiplerdi; tabii büyük olan daha olgun görünüyordu. Belli ki avcılık onlarda aile mesleği idi.

“İkiniz de bir sakın olun bakalım. İlk defa başımıza gelmiyor; daha önce de olduğu gibi yine usulünce halledeceğiz. Her şeyin bir yolu yordamı var.” Oğuz Bey ardında büyük bir güç barındıran teskin edici sesiyle kontrolü eline almıştı, her zamanki gibi.

“Şimdi şöyle yapacağız...” deyip gözlerini odada gezdirdi, bana bakınca başımla hafif bir selam verdim. “Ece kızım da gelmiş, güzel... Bir ekip toplayacağız; iki gruptan oluşacak, biri arkadan gelecek her ihtimale karşı. Telefonlar hep açık tutulacak, iletişim kesilmeyecek... Temkinli olun. Ziya oğlum, Ece’yle Jesse’ye al. Cemal, sen Gökçe, Erdem ve dışarıda başka kim varsa onları al. Zaman kaybetmeden yola çıkın. Allah’ın izniyle ve hayırlısıyla bu işi halledin.”

“Ben de gideceğim!”

İnatçı Ömer, ailesinin de asi çocuğu olmalıydı. Abisi, amcası ya da her nesiyse artık, onun bir üst modeli gibi görünen adam onu durdurmak için ağzını açtı ama Oğuz Bey onun yerine konuştu.

“Oğlum, endişeni anlıyorum ama biraz sakın ol. Hassas bir mesele bu: Heyecanın hem senin, hem de arkadaşlarının hayatını tehlikeye atabilir.”

“Ben de onlar kadar iyiyim, hem burada oturup bekleyecek değilim!”

“Ömer, yeter artık! Seni zorla susturmaya mecbur etme beni!”

Açıkça bir tehditti bu – ve biraz da emir. Adam Ömer’e öyle bir bakıyordu ki, söylediğini yapacaktı neredeyse. Mesleki değil, aile içi hiyerarşi devreye girmişti sanki. Tipik Türk ailesi...

“Siz tartışırken biz zaman kaybediyoruz. Bize engel olmazsan oraya daha çabuk varırız ve her neyse halledebiliriz.” Arabulucu Ziya... Hüddamcılık kadar diplomatik yetenekleri de pek gelişmişti kendisinin!

“Size engel olmam, sadece yardım etmek istiyorum. Onları oraya ben gönderdim, en azından yardımlarına gitmeliyim.”

Ömer efendinin telaşı şimdi anlaşılmıştı. Bu kadar panik olmakta haklıydı; kendini suçlu hissediyordu ve vicdan azabı da çok güçlü bir motivasyon olabiliyordu.

“Tamam ya, vakit kaybetmeyelim. İştiorsa gelsin. Ama sorun çıkarırsan seni kendi ellerimle geri gönderirim!” Son cümleyi söylerken işaret parmağını mer’e doğru sallamıştı Gökçe. Baskınlık doğasında vardı. Ama mer pek korkmuş görünmüyordu, hatta bizimle gelmesine bir fırsat çıktığı için rahatlamıştı. Oysa ben şahittim ki, eğer gözdağı veren Gökçe’yse korkması gerekirdi.

Öneriyi Oğuz Bey de kabul edince hazırlıklara başladık. Jesse silahları seçip bir çantaya doldurdu; oldukça geniş bir menü hazırlamıştı. İki tane makineli tüfek (ki Gökçe hemen birine talip olmuştu), her birimiz için birer yarı otomatik tabanca, yedek mermiler, iki tane ufak saplı balta, kılıç ve irili ufaklı bıçaklar, tabii hepsi dökümlü... Savaşa gidiyor gibiydik ama aslında tam olarak neye, nereye gittiğimizi biz bile biliyorduk.

Benim bir tabancam, palam, Zenzem şişem ve bıçağım vardı. Ziya çantasına ilaveten attığı tılsım, muska ve dua kitaplarının yanı sıra bir de tabanca aldı. Yöntemleri gibi silahları konusunda da tutucuydu; sadece yerli tabanca kullanır, illa ki tarihi bıçak ve kılıçları seçerdi. Sanki kullanmasına gerek kalıyordu; tehlike ona gelene kadar benle Jesse çoktan

işini bitirmiş olurduk genelde. Fakat bu gece değil tehlikenin nereden, nasıl geleceği; ne olduğu hakkında bile bir fikrimiz yoktu. Ne kadar rahatlatıcıydı değil mi?!

Kısa süre sonra ikinci ekibi de kurmuş, gitmeye hazırдық. Biz önden gidecek, ne olduğuna bakacaktık. İkinci ekip ise arkada kalıp destek olacaktı; tabii ayrıca o üç kişi gibi 'bir yerlere kaybolmadığımızdan' da emin olacaktı. Oğuz Bey ofiste devamlı bizimle irtibat halinde bekleyecekti. En ufak bir şeyi bile ona haber vermemiz için küçük çocuklar gibi sıkı sıkı tembihlenmiştik.

Biz çıkarken kulüp de hareketlenmeye başlamıştı. Müşteriler yavaş yavaş damlarken, biz de onlara çaktırmadan arka kapıdan sıvıştık. Dışarı çıkınca gecenin ayazı içimi titretti. Kışı sevmiyordum. Kalın paltoların içinde hareket etmek zor oluyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu. Soğuktan hasta olunca yüksek ateş ve akan bir burunla dövüşmek de hiç eğlenceli olmuyordu. Gerçi yazın da sıcaklığı çekilmiyordu: Terden yapış yapışken insanın canı hiç hareket etmek istemiyordu. Sanırım ben genel olarak mevsimleri sevmiyordum ve dövüşmekten hoşlanmıyordum ama bana hak vermeliydiniz; anlattıklarımın izin ve tatil kelimelerinin işverenlerim (!) için pek de geçerli olmadığını anlamışsınızdır.

Kapıda bizi gören Cenk ise işverenini görünce kendine çeki düzen verdi. Jesse'den daha iriydi ama patronuna saygısı sonsuzdu. Gayet ciddi, kafasını eğerek hafifçe selam verdi. Fakat Jesse geçip arkasından ben çıkınca yine o yıllık gülümsemesini takındı.

"Güle güle Ece, bir şey lazım olursa haber ver. Hani tinerçiler falan kovalarsa gelir yardım ederim."

“Aman eksik olma! Çağırırım birlikte kaçarız!”

Sırıtması kahaahaya dönüŖecekti ki Jesse dönüp ikimize de ters ters baktı. “Yine mi tinerciler? Ece, umarım yine o veletleri kulübüme sokup beslemeye çalışmıyorsundur!”

Kabak durup dururken benim başıma patlamıştı ama haksız da sayılmazdı. Bir zamanlar sokaktaki çocuklara, evsizlere falan Jesse’nin ‘dükkânından’ yiyecek yardımı yapıyordum. Tabii iş çığıırından çıkıp Gulyabani aşevi ve yardım derneğine dönünce Jesse de küplere binmişti. Artık yasaklılar listesindeydim.

“Valla yok, yapmıyorum öyle bişi!”

Masum savunmama ne kadar inandı bilmiyordum ama şüpheci gözlerini Cenk’e çevirdi. Yeni bir kurban bulmuştu; azarı tek başıma yemeyecek olmam güzeldi.

“Sen de daha dikkatli ol! İçeri aldığıını duymayayım, dışarıda da müşterileri rahatsız etmelerine izin verme.”

“Tamam abi.”

Cenk’i kapıda asker duruşunda bırakıp diğerleriyle arabalara doğru yürüdük. Biz, yani ilk grup Jesse’nin lacivert Volkswagen citivan minibüsüne binecektik. Normalde üçümüz göreve çıktığımızda da bu minibüsü kullanırdık. Ben Jesse’nin yanına oturdum; emniyet kemerleriyle arası iyi olmayan Ziya da arkaya... Bu gece ise kalabalıktık, biraz sıkışacaktık. Başka ne gibi sıkıntılar yaşayacağımızı düşünmemeye çalışarak gökyüzüne baktım. Pırl pırl yıldızların arasında hilal şeklinde ay görünüyordu; yeni doğmuştu.

“Ay gördüm Allah, Amentübillah, Aylar mübarek olsun, Elhamdülillah.”

Farkında bile olmadan mırıldandığım bu eski maniyi bitirip de çevremde bakmak üzere altın herhangi bir şey aranınca anneannemi hatırladım. Çocukluğumda o öğretmişti bunu bana; ilk ayın her yeni doğuşunda hilale bakıp bu maniyi söyler, hemen sonra da altın alyansına bakardı. Batıldı belki ama anneannemin bana anlattığı tüm masallar gibi aklımın bir köşesinde kalmıştı işte. Şimdiyse benim anneanneme bu gece eve neden gidemeyeceğime dair bir masal uydurmam gerekiyordu; tek sorun onun masallara benim kadar kolay inanmamasıydı.

## 105.

Yol boyunca kimseden ses çıkmadı. Herkes oturduğu yerde somurtuyordu; sadece arada, kırmızı ışıkta durduğumuzda Jesse direksiyona parmaklarıyla vurup tempo tutmuştu. Onun dışında arabada ölüm sessizliği vardı. Normalde, durum ne kadar kötü olursa olsun, yolda Vosvos’umuzla giderken pek sıkılmazdık. Ya ben ve Jesse gevezelik eder Ziya’yı kızdırırdık; ya Jesse ve Ziya kavga ederlerken ben eğlenirdim; ya da biz Jesse’yle müzik seçimi yüzünden tartışırken Ziya ikimize birden bağırıp o “gürültüyü” kapatmamızı söylerdi. Jesse metal ve rock müzikten hoşlanırdı. Ben genelde ona uyardım. Ziya ise tabiatı gereği “musiki şinas”tı; Türk Sanat Müziği severdi. Bol çeşnili bir zevkimiz vardı; hatta arada hep birlikte türkü çığırduğumuz bile olurdu.



Fakat bu gece değil mzık dinlemek, bir iki cümle dışında kimse konuşmamıştı. Benim de ağzımı amaya niyetim yoktu. Belki kalabalık yüzündendi; normalde Vosvos'ta sadece cmz olurduk ve ben istediğim kadar maymunluk yapabilirdim. Ama şimdi ötekilerin, özellikle de mer'in yanında bir şey demeye cesaret edemiyordum. O kadar gergin ve sinirliydi ki, ortam da gerilmişti. Hepimiz endişeleniyorduk tabii ama hiçbirimiz mer'in yaptığı gibi kırmızı ışıkta duran Jesse'yi azarlamaya kalkmamıştık. Oraya bir an önce gitmek istemesini anlıyordum ama bana kalırsa Jesse'nin sabrını da, kendi şansını da zorluyordu.

Yaklaşık yarım saatlik bir yoldan sonra Ümraniye'ye varmış, mer'in tarifiyle adresi bulmuştuk. Kayıp ekip görev için buraya gönderilmişlerdi ve ne olduysa da burada olmuştu. Minibsle arka mahallelere doğru yol aldık. İkinci ekip de bizi izliyordu. Ömer'in talimatıyla inşaatların olduğu ıssız bir bölgeye girdik. Gösterdiği yerde henüz inşaat halinde bir apartman vardı. Beş katlı bir binaydı ama daha duvarları bile yoktu; sadece tuğla ve betondan oluşan büyük bir yığındı sanki. Etrafında da ona benzer başka yarım inşaatlar ve beton yapılar vardı. Oldukça ıssız bir yerdi; en yakın evin ışığı bile çok uzaktaymış gibi görünüyordu. Bizimkilerin neden buraya göreve gönderildiklerini anlamak hiç g değildi; bu tekinsiz arazide garip şeylerin olması çok olağandı.

İnşaatın önüne park edip minibüsten indik, ikinci ekip de biraz gerimizde durup beklemede kaldı. Fırlar gibi arabadan inen mer'in ardından biz de dışarı çıktık. Diğerleriyle birlikte silahlarımı kuşandım. Bu arada mer çoktan hazırlanmış, binaya doğru yürümeye başlamıştı. Gökçe sessiz bir hamleyle onu durdurmak zorunda kaldı. Acele edip her şeyi

berbat etmesini istemiyorduk; özellikle böyle bir durumda çok dikkatli davranmamız gerekiyordu. Onu zorla zapt ettikten sonra herkesin hazır olup olmadığını kontrol ettik. Muskalar, tılsımlar ve silahlarla donanmış vaziyetteydik. Ziya geride kalıp destek kaynağımız olacaktı; böylece hem kendini tehlikeye atmadan işini yapacak, hem de merkezle bağlantıda olan ikinci ekiyle iletişimi sağlayacaktı.

Ömer ve Jesse'nin ardından Gökçe'yle ben de inşaata doğru ilerledik. "Hanımlar önden" lafı burada işlemiyordu ama şu durumda feminist damarımı kabartmanın anlamı da yoktu. Uslu uslu arkalarından yürümeye devam ettim. Bu arada inşaatın neden öyle yarım yamalak kaldığını da öğrenmiştim; girişte belediyenin mührü vardı. Geriye de böyle izbe ve bela kokan bir yer kalmıştı. Kokan diyordum, çünkü binaya doğru ilerledikçe keskin bir koku da bizi izliyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama tanımlayabileceğim bir koku değildi: Biraz ekşi, biraz da yanık gibiydi. Oldukça tanıdıkta aslında; bazı cinler yaşadıkları yeri kokuturdu. Özellikle karanlık, izbe ve pis yerlere yerleşen cinler oraya kendilerine has bir koku bırakırlardı. Bir nevi oranın kendi evleri olduğunu belirten bir işaret gibiydi; kendi aralarında işe yarıyordu. Bizim içinse, sadece onları daha kolay bulmamızı sağlıyordu.

İçeriye girmeden önce Jesse usulca Ömer'e yanaştı. "Bu bina olduğundan emin misin? Öteki inşaatta olmasın?"

Ömer gergin gergin döndü. "Düşünmekle zaman kaybedeceğimize girip bakalım işte!"

Gökçe yine araya girdi. "Eğer burada değillerse o zaman yine zaman kaybetmiş olacağız!"

Aklıma bir fikir gelmişti. "Anlamanın bir yolu var. Ömer, bu arkadaşların telefonu sende vardı değil mi?"

"Evet?"

"Aryalım, çalan telefonun sesi nereden geliyorsa oraya gideriz."

Ömer'in kızgın gözleri parıldayarak yumuşadı, anlaşılın önerimi beğenmişti. Eh, bazen kafam çalışırdı işte. Hemen telefonunu çıkardı ve iki tuşla aramayı başlattı. Hattın öbür tarafından zil sesi gelince heyecanlanıp, "Hah çalıyor!" dedi. Biz de aynı sesi bu tarafta duymak için kulak kesilmiş dinliyorduk. Ama çıt çıkmıyordu.

"Belki de telefonu titreşimde falandır, sesini kapatmıştır."

"Ya da burada değildir."

Kendi aramızda varsayımlarda bulunurken Ömer bu sefer öteki arkadaşını aradı. Yine aynı bekleyiş sonunda uzaktan çok cılız bir ses duyar gibi oldum. "Şurası!" Ötekileri de peşime takıp sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladım. Telefonun şarkılı melodisi inşaatın diğer yanından geliyordu. Molozların arasından geçerek neredeyse arka tarafa kadar gelmiştim ki, telefonun sesi yükseldi. Buralarda bir yerde olmalıydı. Biraz aranınca çalan telefonun ışığı olduğu yerde parlamaya kendini belli etti.

"Telefon burada da..."

Sahibi ortada yoktu. Nedense bunu yüksek sesle söyleyememiştim. Telefonu yerden alıp arkamdan yetişen Ömer'e uzattım. Hayal kırıklığıyla telefonu elimden alıp kendisininkini kapattı. Çalan telefon bir anda sustu ve biz sessizliğe gömüldük.

"Serhat da buralarda o zaman. Demiştin size, bu binadalar demek ki!"

Telefonu bu inşaatın dibinde bulmuştuk, sahibinin de içeride olması akla yakındı. Yani rotamız belli olmuştu; binaya girecektik. Arka taraftan giriş olmadığı için tekrar ön tarafa geçtik. Telefonu sahibi olmadan bulmamız işlerin tahmin ettiğimiz kadar kötü olduğunu gösteriyordu. O yüzden daha temkinliydik; hepimiz silahlarımıza yapışmış, savaşa hazırlanmıştık. Dört kişilik ufak bir ordu gibiydik: Ziya arkada siperde kalmıştı, biz taarruzdaydık. Bu sefer öne Gökçe'yle Ömer geçti, Jesse'yle ben arkadan gidiyorduk. Neden hep geride kaldığımı sonra sorguluyacaktım. Şimdi her şey fazlasıyla ciddiymi.

İçeri girer girmez pozisyonlarımızı almıştık. Binanın içine doğru ikişer gruplar halinde ilerliyorduk; öne bir Gökçeler, bir biz geçiyorduk. Böylece birbirimizi koruyarak inşaatın içini kolağan edebiliyorduk. Aslında kolağan edilecek bir şey yoktu, etrafta molozlardan ve tuğlalardan başka pek bir şey görülüyordu. Sokak lambasının hâlâ sağlam kalmış tek ampülü biraz uzaktaydı ama binanın duvarları olmadığı için bize görüş için yeteri kadar aydınlık sağlıyordu.

Girişi hızlıca kontrol ettikten sonra Jesse'nin baş işaretiyle merdivenlere yöneldik. Tırabzanları olmayan basamakları çıkarken hem önümüzü hem de arkamızı kolluyorduk. Silahlarımız elimizde hazır, kollarımız nişan almak için gerilmiş halde dizilerdeki özel polis timlerine benziyorduk. Onlar gibi, ne yaptığımızı biliyor ama karşımıza neyin çıkacağını bilemiyorduk. Ben her an bir yerlerden bir şeylerin çıkmasını bekliyordum; etraftaki gölgelerin hareketlerine kendimi hazırlamıştım. Jesse de yukarı kattan geleceklere kendini hazırlamıştı ve merdivenin son basamağında durup nişan alarak hemen arkasına döndü. Polisçilik

oyunmak onun da hoşuna gidiyordu ama o dönerken ben durunca arkamdaki Ömer de bana çarpmıştı.

“Yavaş ya!”

“Yürü sen de!”

“Şşşt! Sessiz olun biraz.”

Zaten fısıltıyla konuşmuştuk ama o bile etrafa artarak yayılıyordu. O yüzden hemen sesimizi keserek birbirimize pis pis bakmayı sürdürdük ve Jesse'nin ardından birinci kata çıktık. Burası alt kattan çok daha genişti, kolonlar ve sütunlar tüm katı olduğu gibi görmeyi engelliyordu. Her tarafı kontrol etmek zor olacaktı. İki gruba bölündük; yine ben Jesse'yle, Ömer de Gökçe'yle eşleşmiştik. Onlar sol tarafı alınca biz de sağa doğru ilerledik. Sırt sırta vermiştik, kendi etrafımızda yavaşça dönerek ilerliyorduk. Böylece tehlike nereden, ne zaman gelirse gelsin en azından birimizle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ya, evet çok korkutucuyduk!

Birinci kattan da bir şey çıkmamıştı. Her şey normal görünüyordu, en azından inşaat halindeki bir binada 'şeyler' ne kadar normal olabilirse o kadar işte. Fakat biz aramayı sürdürdük; ikinci kat merdivenleri bizi bekliyordu. Yine aynı stratejiyle yukarı çıktık ama köşe başından çıkıp üstümüze saldırmalarını beklediğimiz öcüler ortalıkta yoktu. İşin kötüsü bizimkiler de yoktu ve ben yavaş yavaş yanlış binaya girdiğimizi düşünmeye başlamıştım. Belki de Serhat telefonunu bu binadan kaçarken düşürmüştü, biz burada boşuna zaman kaybediyorduk.

Fakat Jesse'yle moloz yığınlarının arasında dolanıp herhangi bir iz ararken o keskin kulaklarım yine bir ses duymuştu. Önce Gökçelerin olduğu tarafa dönüp sesin onlardan gelip gelmediğine baktım. Yankıyla yayılan bir

sesti sanki: Bazen bir fısıltı gibi, bazen de yükselip tizleşen bir bağırış gibi. Kesinlikle Gökçe'lerden gelmiyordu ve aynı sesi onlar da duymuştu. Dikkat kesilip nereden geldiğini anlamaya çalıştık. Yukarıdan kısa bir kahkaha geldiğinde artık biz de aradığımızı nerede bulacağımızı anlamıştık.

Sıraya girip merdivenlere yöneldik; önde Jesse, ardında Gökçe, ben ve Ömer. Basamakları çıktıkça sese de yaklaşıyorduk ama devamlı süren bir ses değildi bu. Bir yükselip bir alçalıyordu; bazen kesiliyor, bazen de yükselip çığlığa dönüşüyordu. Arada konuşuyordu ama insan sesi olup olmadığından emin değildim; bir insan için fazla tuhaftı çünkü.

Yukarı çıkar çıkmaz Jesse'yle Gökçe sırt sırta verip etrafı kontrol ettiler. Bir tehlike görmemiş olacaklar ki, bizi de çağırdılar. Ömer'le ben de yanlarına gelince hep birlikte üçüncü katın sütunları arasında ilerlemeye başladık. Sesin geldiği yöne gidiyorduk. Jesse ile Gökçe oraya doğru nişan almışlardı ama ben ve Ömer her ihtimale karşı arkayı kolluyorduk. Bu kat diğerlerinden daha fazla moloz ve tuğla yığınıyla doluydu; ayrıca sokağın ışığı da buraya çok az vuruyordu. O yüzden görüşümüz pek parlak değildi. Yine de aradığımızı bulmak için ışığa ihtiyacımız kalmamıştı; ses artık çok yakından geliyordu.

"Aman Allah'ım!"

Ne olduğunu öğrenmek için Gökçe'ye sormama gerek yoktu. Onların ardından hafif sağa doğru dönüp yürümeye devam ederken yerdeki izleri ben de görmüştüm. Islak koyu renk bir sıvı yere sürülmüş gibi sağa doğru kıvrılarak sütunun arkasında kayboluyordu. Yarım kalan inşaatın boyanmaya başlamadığına bahse girerdim; geriye tek bir seçenek kalıyordu. Kan.

Dehşeti bekleyen kumrular (!) gibi birbirimize bakıp dua etmeye başladık ve ağır adımlarla sütunun ardına doğru yürümeye devam ettik. İlerledikçe kan izleri de artıyordu; bir şey ortalığı resmen kana bulamıştı. Ve o 'şey' birden tiz bir kahkaha atınca hepimiz olduğumuz yerde sıçradık. Tuğlaların ardından çıkıp üstümüze atlasa bu kadar korkmazdık ama korku filmlerinde de insanı en çok korkutan şey ses efektleri değil miydi zaten?

Sesin geldiği yer de, kan izlerinin son bulunduğu yer de kesinleşmişti; hepimiz silahlarımızı tuğla yığına doğrultmuş, hazır bekliyorduk. O "şey" tuğlaların arkasındaydı, onu henüz göremiyorduk ve içimizden kimse de gidip bakmaya niyetli değildi. Küçük bir kıkırdamanın yanında Jesse'nin sinirli fısıltısı duyuldu. "Çık ortaya lanet olası..."

Beklenen cevap gelmedi; aynı şekilde beklediğimiz şey de ortaya çıkmıyordu. Pekâlâ, o zaman biz giderdik. Gökçe'ye işaret verip benimle gelmesini söyledim. İkimiz tuğla yığına doğru ilerlemeye başladık; ben sağdan, Gökçe soldan kan izlerinin toplandığı yere doğru yaklaşıyorduk. Ses artık kızgın bir fısıltı halini almıştı ve açıkçası çığlıktan daha korkutucuydu. Sonunda yığının arkasına vardığımızda gördüğümüz şeyse hepsinden korkunçtu.

Önce botlarımın yere yapıştığını hissettim: Kan o kadar yoğundu ki basacak yer kalmamıştı. Kan izleri biraz ileride başka şeylerle birleşerek artıyor ve ortaya başka bir yığın daha çıkarıyordu. Tuğla yığınının yanında etten ve kandan bir yığın vardı. Biri yerde boylu boyunca yatıyor, bir başkası da onun başında çömelmiş oturuyordu. Yerdeki ölüydü ya da ölü olmalıydı, çünkü diğerinin elleri dirseklerine kadar onun karnına girmişti. Yerdekinin boydan boya yarık göğsünün içinde diğerinin elleri hareket

edip oynuyordu. İki de kana bulanmış, neredeyse tanınmayacak hale gelmişlerdi. Yine de, ne kadar gerçekdışı ve iğrenç gelse de, ikisinin de insan olduğunu biliyordum. Yerdeki de, onu öldüren, parçalayan ve parçalarıyla oynayan da bir insandı. Deminki sesleri çıkaran da oydu ve şimdi dehşet içinde ona bakarken bana sırtıyordu. Gözlerinde tarifsiz bir neşe vardı, ağzının kenarından kan damlıyordu, elleriyle yerde yatan ölünün bağırsaklarını dışarı çıkartıyordu ve bunu yaparken sanki en sevdiği oyuncağıyla oynayan bir çocukmuş gibi mutluydu. Kusacaktım.

Nefes alamıyordum: Görüntü de koku da başımı döndürmüştü. Ama hâlâ silahımı ona, o 'şey'e doğrultmaya çalışıyordum. Diğerleri de benim kadar sarsılmıştı, hayatımızda böyle bir şeyi ilk defa görüyorduk herhalde – ki nasıl bir hayatımız olduğundan size daha önce bahsetmiştim!

“Hassiktir bu da ne?!!”

Bunu kimin söylediğini bilmiyordum çünkü o sırada kusmamaya çalışmakla meşguldüm. Aramızda -benden sonra- en sarsılmış görünen de Ömer'di. Kocaman açılan gözlerini manzaradan ayırmıyordu ve, “Allah'ım! Allah'ım!” diye mırıldanıyordu. O 'şey'e yaklaşılmaya çalışıldığında Gökçe onu durdurdu, Jesse ise hâlâ sağlamdı ve silahını sertçe o 'şey'e doğrultmuştu.

O 'şey' ise -yani 'insan' demeye dilimin varmadığı o yaratık- gözlerini tek tek hepimizin üzerinde gezdirip kakhahalar attı ve korktuğum şeyi yaparak ellerini birden yerdeki cesedin içinden çıkardı. Avuçladığı organlarla birlikte etrafa kanlar ve kim bilir daha neler (!) saçıldığında daha fazla dayanamayıp kafamı çevirdim ve gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Bu kadarı da fazlaydı!

“Ateş etme, ateş etme!”



Gözümü açtığımda Ömer'in Jesse'yi durdurmaya çalıştığını gördüm, aynı şekilde Gökçe de Ömer'i durdurmaya çalışıyordu. Neler oluyordu böyle?!

"Çekil önümden salak! Görmüyor musun şunun halini?"

"Onu vuramazsın!"

Bir ona bir Ömer'e baktım. Hepimiz şaşkındık. Bu pislği neden ve nasıl yaptığını bilmiyordum ama onu neden vuramayacağımızı anlamıyordum. İnsanlara işleyen kurallarımız burada, şu durumda geçerliliğini yitirmişti artık.

Ömer ağlamaklı bir sesle açıklamaya çalıştı. "Onu vuramazsın! O... O bizden... O Serhat!"

## 104.

Gökçe'nin yaptığı gibi küfrü basacaktım ama bunun için fazla şaşkındım. Serhat denilen yaratık önümüzde kıkırdıyor, elindeki et parçalarını yüzüne sürüp keyifleniyordu. Sonra birden kızıp söylendi ve tuhaf bir sesle çığlıklar atarak, nereden çıktığını anlamadığım bir silahla bize ateş etmeye başladı. Zaten şaşkın olan biz garibanlar birden Serhat denen yaratığın rastgele saydırdığı kurşunlarının hedefi olmuştuk. Herkes kendini sipere atarken bir yandan da bağıryordu.

"Ne oluyor ya? Bu da ne şimdi!"

"Abi, Serhat bu mu, emin misin?"

"Evet!"

"O zaman Allah'ın belası neden bize ateş ediyor?!"

Kurşunlara hedef olmadığımı şükrederek sordum: "Herkes iyi mi?"

Jesse'nin kızgın sesi yankılandı. "İyi derken?!"

"Vurulan var mı?"

Betondan seken kurşun sesleri arasında kimsenin yaralanmadığını öğrenmek beni sevindirmişti ama bir de burada ne haltlar döndüğünü anlasam daha iyi olacaktı!

Ben saklandığım köşeden başımı çıkarmaya korkarken kolonun öteki ucundan Gökçe'yle Ömer'in tartışmaları duyuluyordu.

"Onu vuramazsın!"

"O bize ateş ediyor ama! Sıkıysa ona dur desene!"

"Kendinde değil! O Serhat değil, biri ona bir şey yapmış!"

"Biri değil, içine cin girmiş olmalı."

"Hüseyin'i de o öldürmüş olmalı."

"Hüseyin mi?"

"Ortağı... Yerde yatan." Yüzünü göremesem de sesindeki dehşet ve üzüntüyü hissetmiştim Ömer'in. O sırada silah sesi kesildi; boşa atan tetik seslerini duydum bir süre. Kurşunu bitmişti Serhat'ın ama kahaahaları hâlâ çınılıyordu betonların arasında. Onu ele geçiren her neyse, kafayı iyice sıyırmış olmalıydı.

"Kurşunu bitti. Ben çıkıyorum."

"Dur, ya başka silahı varsa?"

"Eeuh başlarım silahına!" Sinirlenip siperden çıkan Jesse'yi takip ettik ama temkinliydik: Hepimiz silahlarımızı Serhat'a doğrultmuş, etrafını sarmıştık. Onunsa pek umurunda değildi: Silahı bırakmış, yerdeki cesedin organlarıyla oynamaya geri dönmüştü. Ceset diyordum çünkü Hüseyin

tanınacak halde değildi. Her tarafı kan içindeydi, parçalanmış yerleri etrafa saçılmıştı. Saçılmayan organlarını da Serhat bir güzel dağıtmaktaydı. Ömer onları nasıl tanımıştı bilmiyordum.

“Allah’ım, şunun haline bakın!”

“Biri onu durdursun!”

“Zevkle...” Tabancasını ateşlemek üzere olan Jesse’yi yine durdurdu Ömer. “Ne yapıyorsun? O hâlâ bir insan, bizden biri!”

“Ama içinde bir canavar var, baksana şunun yaptığına!”

“İnanamıyorum, bu nasıl olur?”

“Hüseyin’i öldürmüş... İyi de öteki nerede? Üç kişi değil miydi?”

“Onu da öldürmüş olabilir, etrafa bakın.”

“Durun, önce şunu halledelim. Böyle bırakamayız.”

“Tamam, Ziya’ya çağırırım. Cin çıkarma seansı yapsın önce.”

“Evet, o bize saldırmadan ya da biz ona zarar vermek zorunda kalmadan gelsin çıkartsın cini.”

“Ömer, sen diğerini ara. Gökçe, sen de Ziya’ya haber ver. Biz de Serhat’ı şunun üstünden alalım.”

Hâlâ cesetle oynamaya devam eden, içine cin girmiş Serhat’a baktım. Halindeki ‘anormalliğin’ dışında başka bir tuhafılık vardı. Bize aldırmiyordu; tamamen kendi dünyasındaydı. Sanki delirmiş gibiydi. Evet evet, ondaki tuhafılık buydu.

“Cin değil...”

Jesse duymamış gibi sordu: “Ne?”

“Onun içinde cin yok. Bunu yapan cin değil.”

Bu sefer hepsi birden bana tuhaf tuhaf baktılar. "Nereden biliyorsun?"

Bilmiyor, hissediyordum ama bunun sadece bir his olduğunu onlara söyleyemedim. Denemeye karar verdim. Çantamdaki Zemzem şişesini çıkarıp kapağını açtım. Besmele çekerek Serhat'a doğru birkaç adım attım, midem yine ağzıma gelmişti ama kendimi tuttum ve Nas'ı okuyarak Zemzem'den birkaç damlayı Serhat'ın üzerine serptim.

Hiçbir şey olmadı. Ne kızıp üstüme saldırdı, ne de çılgınlık atarak yanmaya başladı. Sadece bana baktı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve sonra kıkırdarak oyununa döndü. Tahmin ettiğim gibi, Serhat'ın içinde cin yoktu.

"Bu da ne demek şimdi?!"

En ufak bir fikrim yoktu ama durum ortadaydı. Serhat kesinlikle kafayı yemiş, ortağının iç organlarını mıncıklıyordu. Peki ama Serhat niye delirmişti, Hüseyin'i neden öldürmüştü, Hüseyin'i sahiden o mu öldürmüştü, peki üçüncü eleman neredeydi? İşte 'Kim Çarpılmak İster?' yarışmasının altın soruları...

"Serhat'ın içinde cin falan yok... En azından şu anda."

"Yani?"

"Şimdi yok ama eğer Serhat'ın içine cin girdiyse ve Hüseyin'i öldürdüyse, o gittikten sonra Serhat yaptıklarını görüp balataları sıyırmış olabilir."

Mantıklı bir teoriydi ama Ömer tatmin olmuş görünmüyordu. "Peki ama cin içine nasıl girdi? O bir avcı, bizim bu tür şeylere karşı korumamız var!"

“Teori üretmeyi kesin de şunu ne yapacağımızı söyleyin!”

Gökçe sabırsızlanmıştı. Ona hak veriyordum, burada o iğrenç yığının ve deli Serhat'ın karşısında dikilmek benim de sinirimi bozuyordu. Üstelik onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorduk: Silahlı 'dur' ihtarlarını takacak durumda değildi, biz de yaklaşıp ona dokunacak değildik. Olan zavallı Hüseyin'e oluyordu.

“Ziya'yı çağıralım, ikinci ekibe de haber vermek lazım.”

“Peki ya... o?”

Biz acıyan gözlerle bakarken Ömer yavaşça Serhat'a yaklaştı. Artık cin tehlikesi olmadığı için daha rahattık. Ya da aslında bunu yapanın bir cin değil de, bir insan olduğu gerçeği çok daha rahatsız ediciydi. Ama en azından neyle uğraştığımızı biliyorduk.

“Serhat?”

Serhat cevap vermedi. Kafasını elleri arasına almış, yerde çömelmiş oturuyordu. Ömer ona biraz daha yaklaştı. “Serhat... İyi misin?”

Yanıt olarak sadece ileri geri sallanmaya başladı. Bir de ufak bir inilti duyuluyordu. Ömer suratını ekşiterek cesedin yanından geçti, Serhat'ın yanına eğildi. “Serhat, biziz, bak. Ben Ömer...”

Serhat aniden kafasını kaldırdı ve hışımla Ömer'in üstüne atıldı. Birlikte yere düştüler ve boğuşmaya başladılar. Serhat, Ömer'in boğazına yapışmış bırakmıyordu. Hemen müdahale ettik ama Serhat'ı Ömer'in üzerinden almak için bayağı uğraşmamız gerekti. 'Deli gücü' dediklerinin nasıl bir şey olduğunu şimdi anlıyordum.

Biz onu tutmaya çalışırken Serhat bir yandan çırpınıyor, karşı koyuyor; bir yandan da ağzından kanlı tükürükler saçarak bağırıyordu. Ne

dediğini anlamıyordum, sanki başka bir dilde konuşuyordu ama aynı şeyi devamlı tekrarladığını fark etmiştim. "Karanlık! Gelecek! Hepinizi alacak! Hepinizi!" Sonra bir takım küfürler ve aynı kelime dizisiyle devam...

Gökçe ile Jesse onu zorlukla tutarken Ömer'e yerden kalkması için yardım ettim. Olanlara inanamıyordu, arkadaşının neden ona saldırdığını bilmiyordu. Hiçbirimiz bilmiyorduk ama bilebilecek birini tanıyordum. Telefon etmemden az sonra Ziya yanımıza geldi.

"Aman Yarabbim! Ne oldu burada?!"

Ona gördüğünden fazlasını bilmediğimizi söyledim, doğrudu. Önce zorla sakinleştirdiğimiz Serhat'a, sonra da yerdeki cesede baktı. Çantasından çıkardığı el feneriyle etrafı inceliyordu. Bu arada adının Doğan olduğunu öğrendiğim üçüncü avcıdan hâlâ iz yoktu, Gökçe her yere bakmıştı. Jesse'yle Ömer ise Serhat'la ilgileniyordu. Artık çırpınıp çığlık atmıyordu ama durmadan inleyip sallanıyordu. Şimdilik zararsız bir deliydi. Hüseyin'in durumu ise berbattı; ölene kadar çok acı çekmiş olmalıydı. Vücudunun her yeri kesikler ve kurşun yaralarıyla doluydu. Ben yaklaşmaya cesaret edememiştim ama Ziya'nın zoruyla, onu çevirmesine yardım ettim. Göğsü yarık bir şekilde ikiye ayrılmış, içi resmen boşaltılmıştı. Cesedi biraz yerinden oynatınca etrafa saçılmış kanların arasında cinayet aletlerini de bulmuştuk: Bir tabanca, bir adet Rambo bıçağı, bir tane de kıvrık uçlu kısa kılıç, bizimkilerden. Artık yavaş yavaş Hüseyin'i Serhat'ın öldürdüğüne inanmaya başlamıştık. Cesede daha fazla bakamayacağım bir noktada kafamı çevirip uzaklaştım. Ziya'yı duygusuz tespitleriyle baş başa bırakmıştım, bunun için bana ihtiyacı yoktu. Beton zeminin bittiği yere doğru yürüdüm: Kenardan aşağısı olduğu gibi görülüyordu. Duvarların

olmaması içeri hava girmesini ve dolayısıyla nefes alıp vermeyi kolaylaştırıyordu. İhtiyacım olan buydu işte: Sadece nefes almak. Başka bir şey düşünmek istemiyordum şu an.

“Durum ne Ziya?”

“Felaket.”

Jesse cesede yaklaşıp üzerine eğildi, sonra da yüzünü buruşturarak geri çekildi. “Ne dersin, ilk üçe girer mi?”

Karşılaştığımız iğrenç şeyleri listeleme gibi kötü bir alışkanlığı vardı ama bunun için yanlış geceyi seçmişti. Bizden birinin cesedini, ikinci sıradaki kafası ezilmiş yaşlı kadınla veya üçüncü sıradaki derisi yüzülmüş kırmızı bir dilek ciniyle karşılaştırmak haksızlık olurdu. Ne olursa olsun ilk sıranın asla değişmeyeceğini biliyordum: Parçalarını tren yolunun üstünden toplamak zorunda kaldığımız ejderha cininin görüntüsü hayatım boyunca en büyük karabasanım olmaya devam edecekti.

Yaptığı densizliği susarak örtbas edeceğine çenesi iyice açılmıştı Jesse'nin. “Peki öteki ekibe haber verdin mi?”

“Sadece yukarı çıkacağımı söyledim. Sen arayıp anlatsana Jesse...”

“Niye ben arıyorum?”

“Arayıver no'lur?! İşim var görüyorsun!”

Hem onların tartışmasına daha fazla katlanamadığım, hem de Ziya'nın ne 'iş'le meşgul olduğunu daha fazla görmek istemediğim için arkamı döndüm. Dışarıya, inşaatın arazisine, daha uzaklarda evlerin, ışıkların olduğu ve bu tür şeylerin olmadığı yerlere bakıyordum. İkinci ekibin arabası biraz ilerideydi: İçlerinden biri arabanın kaputuna yaslanmış bizim olduğumuz yeri gözetliyordu. Gökyüzü tertemiz, berraktı. İlk ay iyice

yükselmşti ve hafif bir rüzgâr yüzüme doğru esip kendimi biraz olsun iyi hissetmemi sağlıyordu.

“Bu ne ya?”

Ziya yine bir şey bulmuş olmalıydı. Yine yeni yeniden... Nedense bu gece bitmek bilmiyordu.

“Ne oldu yine?”

“Şu feneri tutsana...”

Feneri Ziya'nın elinden alıp işaret ettiği yere tuttum. Cesedin parçalanmış boğazından içeri ışık dolunca her şey birden meydana çıkmıştı; aynı hızla benim de içim dışıma çıktı ama yine kusmamayı başardım. Belki de artık alışıyordum. Of Allah'ım!

Ziya bir an tereddüt etti, sonra elini boğazdaki yarıktan içeri soktu. Sonrasını bilmiyorum çünkü gözlerimi sıkıca yumup başımı öteki tarafa çevirmiştim. Ama tekrar baktığımda elinde kan içinde ufak bir nesne tutuyordu.

“O ne ya!”

“Bilmiyorum, kolyeye benziyor.” O, kana bulanmış ipi gözümün önünde sallayarak incelemeye koyulurken diğerleri de yanımıza gelmişti, merakla o nesneye bakıyorduk. Sadece Ömer, Serhat'ın yanında kalmıştı. Delice (!) bir şey yapmasını engellemeye çalışıyordu.

“Ziya, o ne?”

“Bir dakika...”

Cebinden Zemzem şişesini çıkardı ve suyun birazını kolyenin üzerine dökerek kandan arındırdı. Su kolyeyi yakmıştı; Ziya onu yere bırakmak zorunda kaldı. Dumanlar ve cızırtılardan sonra kolyenin ucundaki nesne,



yani kahverengi tuhaf bir piramit ortaya çıkmıştı. Ziya feneri yaklaştırmamı isteyerek üçgen nesneyi incelemeye koyuldu.

“Söylesene ne o?”

“Bilmiyorum, üstünde yazılar var...” Piramidi biraz evirip çevirdikten sonra endişeli bakışlarıyla bize döndü. “Sanırım bir tür muska.”

“Zemzem’in yakacağı türden bir muska mı?” Jesse şüpheli tavrını nesnenin üstüne odaklamıştı. Yine de temkinli davranıp fazla yaklaşmıyordu. Serhat kıkırdadı.

“Biri kara büyü yapmış, muska kötülük için. Üstündeki yazıları okuyamıyorum gerçi ama başka açıklaması yok.”

“İyi de onun boynunda ne işi var?”

‘O’yu dudaklarını büzerek söylemişim. Hüseyin’den cansız bir eşya gibi bahsetmek kendimi kötü hissettiriyordu.

Ziya küçük piramidi eline aldı, artık yanmıyordu. “Bilmiyorum. Öldükten sonra mı kondu, ölmeden önce mi?”

“İğrenç ya!”

Ziya ‘ama durum bu’ bakışıyla başını salladı. Fenerin ışığı altında elindeki küçük piramit sanki renk değiştiriyordu. Üzerindeki yazılar parlamaya başlayana kadar bunun benim hayal gücümün ürünü olduğunu sanmışım ama...

“N’oluyor ya?”

“Niye parlıyor o öyle?”

Ziya bile işkillenmişti, piramidi yere bırakarak bu sefer uzaktan incelemeye koyuldu. Biz de üzerine eğilmiş neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Ömer bile meraktan Serhat nöbetini savsaklamış yan gözle

bize bakıyordu. Piramit daha çok parlayarak ışık saçmaya ve kendi çevresinde dönmeye başladı. Serhat tiz bir kahkaha attı ve hep tekrarladığı o cümleyi haykırdı. "Karanlık! Geldi! O geldi! Hepimizi alacak! Bizi alacak!"

"Bir şeyler oluyor?"

"Ne?"

"Bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmedi."

"Jesse, arkadaki ekibi aradın mı?"

"Evet."

"Onlara ne söyledin?"

"Sadece olanları anlattım."

"Bence tekrar arayıp olabilecekleri da anlatsan iyi edersin!"

Ziya daha cümlesini bitirmeden yer sallanmaya başladı. Nereden çıktığı belli olmayan bir rüzgâr etrafımızı sardı ve hava birden ağırlaştı. Ne olduğunu anlamıyorduk ama hepimizin o piramitten şüphelendiği kesindi.

"Bunu o ufak şey mi yapıyor?"

"İyi ettin de kurcaladın Ziya!"

"Fesuphanallah!" Ziya, Jesse'ye öldürücü bakışlarından birini fırlattı ve dua okumaya başladı. Bu arada yerin sarsıntısı geçti ama rüzgâr şiddetini arttırmıştı. Sanki sadece bu binada, bizim olduğumuz katta esiyordu.

Biz şaşkın şaşkın birbirimize bakarken Serhat yerinden fırladı: Bize doğru koşup o deli kahkahalarından birini daha attı. Onu tutmak üzere hamle yaptık ama o olduğu yerde birkaç kere zıplayıp bize yine o anlamsız cümlelerinden birini haykırdı. Sonra arkasına dönerek koştu ve çığlıklar eşliğinde kendini üçüncü kattan aşağı attı.

O kadar ani olmuştu ki, bir an tepki bile veremedik hiçbirimiz. Yaşananları önce Ömer kavradı ve ileri koştu. Tam Serhat'ın kendini attığı noktada durmuş, aşağı bakıyordu. Ben de yanına gittim: Otomatik bir tepkiydi, onun gerçekten düşüp düşmediğini, düştüyse ölüp ölmediğini görmek için. Ama Serhat orada yatıyordu işte. Molozların arasına çakılmış, hareketsiz, kımlıtsız duruyordu öylece. Biz bakarken kafasının altındaki kan birikintisi hızla etrafa yayılıyordu.

"Allah kahretsin!"

Ömer çaresizlik içinde dizleri üzerine yığılmıştı. Gözlerini elleriyle kapamış, artık aşağı bakamıyordu. "Benim yüzümden, hepsi benim yüzümden... Onları koruyamadım."

Olayın şokundan sıyrılıp dikkatimi ona yöneltmeye çalıştım ama gözlerimi yerde cansız yatan Serhat'tan alamıyordum. Daha önce birçok ölüm görmüştüm; kendini öldüren bir insanı ilk defa görüyordum.

"Ömer yapma, hadi toparla kendini..." Gökçe de yanımıza gelmiş, Ömer'i ayağa kaldırmama yardım ediyordu. Ömer direnmedi bile, kendini bırakmıştı. Onu zorla sürükleyerek kenardan çektik ama durum iç açıcı değildi. Hepimiz şaşkındık, uyanmamızı sağlayan tek şey etrafta süren garipliklerdi.

Rüzgâr, sanki görünmez dev bir elektrik süpürgesi havayı vakumlamış gibi birden kesildi. Kesilen yer sarsıntısının yerini tıkrıtlar almıştı ve gittikçe gürültülü hale geliyorlardı. O sırada Jesse'nin telefonu çaldı.

"Efendim?" Jesse karşı taraftan karşılık alınca işaret etti, ikinci ekip arıyordu. Muhtemelen neler olduğunu merak etmişlerdi ki, Jesse çabucak

açıklama yapmaya girişti. Tıkırtılar kesildiğinde duyulan tek şey onun telefona burada tuhaf şeylerin olduğunu söyleyen sesiydi. "Tamam, sanırım geçti. Burada bir işimiz kalmadı ama cesetleri almak için yardım ederseniz iyi olur... Tamam, görüşürüz."

Jesse telefonu kapatır kapatmaz, geçti sandığımız gariplik derin bir homurtu şeklinde yeniden başladı. Nereden geldiği belli değildi: Hiçbirimiz anlamamıştık, şaşkın ördekler gibi etrafa bakıyorduk. Homurtu yaklaşarak arttı. Vahşi bir hayvan sesi gibiydi ama çevrede hiçbir şey yoktu, bizden ve Hüseyin'den başka.

"Neler oluyor, nerden geliyor bu ses?"

"Yerden geliyor sanki..."

"Şşş durun bi, dinleyin..."

Ziya bizi susturarak yere doğru kulak kabarttı. Ömer bile azap dolu sayıklamalarını kesmiş, sesi dinliyordu. Ama neyin nesi olduğunu bulamadık. Ta ki ses gelip bizi bulana kadar...

İlk kimin fark ettiğini bilmiyordum ama birinin, "Şuna bakın!" çığlığıyla hepimiz 'o'na döndük. O önce parmaklarını ve ellerini oynattı; sonra dizlerini titreterek doğruldu. Kanlar içindeki uzuvları tek tek hareket etmeye başlarken homurtusu kanlı boğazı nedeniyle iyice boğuk çıkıyordu. Yerden destek alıp kalkmaya çalıştığında ise yarık karnından dökülen bağırsakları aşağı doğru sarkmış, bir sağa bir sola sallanıyordu. Hüseyin canlanmıştı.

Aslında haline bakılırsa 'hortladı' demeyi tercih ederdim; çünkü dirilenin Hüseyin olduğuna inanmak istemiyordum. Hatta bunu belirten ufak bir de çığlık attım. Kimsenin beni ayıplayacak hali yoktu, herkes benim

gibi dehşet içindeydi. Ziya bile kendini kaybedip, “La İlahe İllallah!” diyerek Salâvat getirmeye başlamıştı. Gökçe refleks olarak silahını Hüseyin’e doğrultmuştu ama tabanca elinden her an düşecekmiş gibi duruyordu; eli ayağı boşalmıştı. Bense gözlerimi ayaklanıp karşımızda dikilmiş olan Hüseyin’den alamıyordum.

Kendi kanı ve et parçaları içindeydi ama buna aldırış ettiği yoktu. Çıglıklar atması gerekirken o sadece huysuz huysuz homurdanıyor, başka bir tepki vermiyordu. Suratında hiçbir ifade yoktu. Gözleri ise... Yani gözlerinin yerinde duran kirlili beyaz kürelerin nereye baktığı bile belli değildi, çünkü gözbebekleri yoktu. Söylediğimde ciddiydim: Hüseyin resmen hortlamıştı ve karşımızda sallanarak dururken bir zombiden hiç farkı yoktu. Ve o zombi şu anda yalpalayarak üzerimize doğru yürümekteydi!

## 103.

Besmele’ler, dualar havada uçuşuyordu ama kimseden doğru düzgün bir tepki gelmiyordu. İlk hareketi Ömer yaptı ve durduğu yere çömelerek kustu. Bunu ben de yapmak isterdim ama Hüseyin tam önümdeydi ve o savsak ölü yürüyüşü sonrasında ulaşacağı ilk hedef ben olacaktım. O yüzden hemen geri çekildim ve gözlerimi Hüseyin’den ayırmadan Ziya’nın yanına gittim.

“Ziya, ne oluyor ya, ne bu, nasıl olur?”

Ziya bir an cevap veremedi, onun yerine Jesse bir soruyla karşılık verdi. “Bu... Bu Hüseyin mi şimdi?”

Sorular kervanına Gökçe de katılırken Ömer toparlanıp yerden kalktı. Hâlâ Hüseyin'e bakmaya cesaret edemiyordu. "Cin mi girdi içine?"

Bu arada Hüseyin de üstümüze gelmeye devam ediyordu, yolun yarısında kollarını ağır ağır önüne doğru kaldırmış kör biri gibi yönüne bulmaya çalışıyordu. Ziya ile birlikte geriledik ama bunun sorunu çözeceğini sanmıyordum.

"Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum!"

"Cin mi değil mi?!"

"Neden kendisine sormuyorsun?!"

Bir şeylerin Jesse'nin espri anlayışını bozması ya da değiştirmesi gerekiyordu; fakat onu tanıdığım iki senenin içinde böyle bir mucize gerçekleşmemişti, bundan sonra da olacağından şüpheliydim.

"Eğer cin değilse kendi kendine hortlayamaz ki!" En mantıklı açıklama Ziya'dan gelmişti ama ne yapacağımız hakkında hâlâ bir fikrimiz yoktu. Daha önce cinlerin ölü insanların şekline girip onlar gibi davrandıklarına şahit olmuştum; içine cin giren canlı insanlar da görmüştüm. Fakat bu yepyeni bir şeydi: Teorik olarak bir cin ölü bir bedene giremezdi, onu canlandıramazdı. Tanrım, bir ölüyü hiçbir şey canlandıramazdı! Peki ama bu neydi?!

Halka halinde geri geri açılırken herkes Hüseyin'den mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordu. Henüz zombiden bir saldırı gelmemişti, sadece bize doğru yürüyordu. Elleriyle tutunmaya çalışır gibi hareketler yapıyordu ama oldukça yavaştı. Ne yaptığını, amacının ne olduğunu kendi de bilmiyormuş gibiydi: Hüseyin'in hiçbir şeyden haberi

yoktu. Tabii içeride hâlâ bir Hüseyin varsa... Gerçi içinde hiçbir şey olduğunu sanmıyordum, buna bağırsakları ve diğer organları da dâhil!

"Durmazsa ne yapacağız? Onu... vuracak mıyız?" Gökçe yine eski Gökçe olmuş, silahının ve aklının kontrolünü geri kazanmıştı. Öneri benim de aklımı başıma getirdi, elim yine Zemzem şişesine gitti. Tabanca için şimdilik erkendi.

"Vurmamız bir şeyi değiştirir mi? O zaten ölü..."

Jesse haklıydı ama... "Ya içinde cin varsa?" Benim endişem de yersiz değildi.

"Durun, şimdi anlarız." Ziya nefesini toplayarak yüksek sesle dua okumaya ve Zemzem şişesinin ağzını açarak suyun bir kısmını Hüseyin'in üstüne serpmeye başladı. Serhat'ta olduğu gibi, yine çığlıklar ve yanmalar yoktu; sadece biraz ıslanan Hüseyin'in homurtusu yükselmiş, ölü hızı da biraz olsun artmıştı. Ve kendisini okuyup üfleyen Ziya'yı hedef olarak seçmiş, ona doğru ilerliyordu. Hüseyin'in içinde cin yoktu fakat oradaki her neyse oldukça kızıştı!

"Allah kahretsin!"

"Ne... Ne olacak yani şimdi?!"

"Eee..."

Çokbilmiş Ziya'nın bile nutku tutulmuştu: Zombi miknatisi olmak pek hoş bir şey olmasa gerekti. O sırada Hüseyin bir el silah sesiyle sarsıldı. Ömer onu vurmuştu. Hangi ara kendini ve cesaretini toplayıp bunu yaptığını bilmiyordum ama ona karşı sempati birden artmıştı. Aynı zamanda Hüseyin'in kızgınlığı da artmıştı.

Dökümlenmiş kurşun onu hiç etkilememişti. Ömer onun sadece bacağına ateş etmişti gerçi; ölümcül (!) bir etki yapmasını beklemiyordum ama vurulmak Hüseyin'i birazcık bile yavaşlatmamıştı. Bizim cinsavar kurşunlarımızın onu durdurmayacağı açıktı ama Ömer'den gaz alan Gökçe de tüm şarjörünü Hüseyin'in üzerine boşaltıp onu yine de öldüremediğinde silahlarımızın onun üzerinde etkili olmayacağını anlamış olduk. Ölü Hüseyin'i öldüremiyorduk!

Üstelik içinde cin de yoktu ki çıkaramıyorduk. Bir adet kızgın zombimiz vardı ve aramızdaki mesafe kapandıkça biz de kaçacak yer bulamıyorduk. Daha başka ne yapabiliirdik?

"Dağılalım!"

"Ne?"

"Herkes ayrı tarafa gitsin, yanından yavaşça geçip dağılalım."

Planımın mantığı ve başarısı tartışmaya açıktı, çünkü Hüseyin'in yanından geçip gitmek öyle kolay değildi. Artık kollarını daha iyi kullanabiliyordu ve uzanıp tutamasa bile sallanan bağırsaklarının bana dokunmasından korkuyordum. Yiğitlik taslamak buraya kadardı.

"Neler oluyor ya? Abi, ceset?!"

Şükürler olsun, ikinci ekip yardımımıza gelmişti. Fakat onlar cesedi aşığı taşımak için yardıma geldiklerini sanıyorlardı, durumu görünce bir an şaşırıp kaldılar.

"Ceset bu işte, alın taşıyın hadi!"

Ekiptekiler (ki sadece iki kişi gelmişti yukarı) Jesse'nin suratına yarı şaşkın, yarı kızgın baktılar ama ben bu sefer onun şaka yaptığını hiç zannetmiyordum. Açıklamayı yapmak ise Ziya'ya düşmüştü.



“Ceset birden ayaklandı ama içinde cin falan yok. Ne olduğunu bilmiyoruz, kurşun da Zemzem de işlemiyor... Dikkat edin.”

Son uyarıyı zombiye doğru yaklaşmakta olan avcıya yapmıştı. Onu tanıyordum, biliyordum ama şu an adıyla ilgili her şey kafamdan uçup gitmişti. Eğer bir isim takmam gerekseydi ona ‘Küçük Cesur Avcı’ derdim herhalde; hem diğerinden daha ufak tefek olduğu, hem de zombiye arkadan da olsa yaklaşmaya cesaret edebildiği için. Muhtemelen Hüseyin’in karnından sarkan bağırsakları ve kesik boğazını henüz görmemişti. Gördüğü zaman ona ‘Küçük Şaşkın Avcı’ diyecektim ya da ‘Korkmuş Küçük Avcı’... İsimler yaşayacağı dehşetin derecesine göre değişebilirdi tabii.

Fakat onun yerine ‘Uçan Küçük Avcı’ demek nasip oldu. Arkasından sokulmakla kalmayıp elini sırtına attığı anda Hüseyin bir anda dönerek onu havaya fırlatmıştı çünkü. Az daha aşağı düşecekti ama şansı vardı ki kolonlardan birine çarpıp yere yuvarlandı. Arkadaşı “Büyük Yardımsever Avcı” (ki onun adını gerçekten bilmiyordum) hemen yanına koşarak onu kaldırmaya çalıştı ama tek yapabildiği zombiye dehşet içinde bakarken yalpalamak oldu.

Bu tedbirsizlik tek bir işe yaramıştı; Hüseyin’in hedef değiştirmesinden yararlanıp bizi sıkıştırdığı yerden kaçtık. ‘Kaçtık’ pek hoş bir kelime olmayabilirdi ama aslında yaptığımız zombinin etrafında güvenli bir halka oluşturup ona karşı silahlanmaktı. Tabancalar ve kurşunlar işe yaramamıştı; öyleyse sıra öteki “cici”lerimizdeydi. Jesse baltasını, Gökçe uzun kılıcını, Ömer bıçağını çekmişti. Bense sevgili mini palamı çıkarmıştım ortaya; evet, şov zamanıydı.

“Parçalara mı ayıracağız?”

“Başka bir fikrin mi var?”

“Hayır, sadece hangi parçayı alacağımı merak ettim.”

Tipik bir Ziya-Jesse diyalogundan sonra yeni planımızı yaptık. Jesse başına, Gökçe'yle Ömer kollarına abanırken, ben de bacaklarına girişecektim. Ziya'nın başlama atışıyla harekete geçecektik. 'Büyük ve Küçük Avcılar'ı şimdilik yedekte tutma kararı almıştık. Herkes hazır olunca Ziya tabancasını çıkarıp Hüseyin'in kafasına nişan aldı ve tam alınının ortasına en dökümlüsünden bir kurşun gönderdi. Bir umut, bunun onu durduracağını ummuştuk ama henüz o kadar şanslı değildik. Başlangıç atışı yapılmıştı, şimdi sıra bizdeydi.

Dördümüz de aynı anda saldırıya geçtik. Önümüzde durup hangi yöne saldıracağını bilemeyen Hüseyin'in üstüne çullandık. Dışarı çıkmış organlarının çoğu parçalanmıştı zaten, biz de dışını parçalayacaktık. Fakat durum sandığımız kadar kolay değildi. Zombi Hüseyin çok güçlü ve dayanıklı çıkmıştı. Jesse'nin kafasının ortasına geçirdiği balta, Gökçe'nin omzuna saplayarak kolunu yarıya kadar kestiği kılıç ve Ömer'in dirseğinden bileğine kadar kestiği bıçak; bunların hiçbiri işe yaramamıştı. Ölü acıyı hissetmiyor, homurdanarak ayakta sallanmaya devam ediyordu. Üstelik saldırıya da geçmişti.

Önce Ömer'i koluyla silkeledi, Jesse'ye yaptığı hamle onun tarafından savuşturuldu, Gökçe ise aldığı darbe nedeniyle biraz sarsılmıştı. Hüseyin henüz beni yakalayamamıştı; çünkü onun kollarının ulaşamayacağı bir yerdeydim. Tamamen yere eğilmiştim ve burnunun dibinde olmama rağmen zombi eğilip beni yakalamayı akıl edemiyordu. Ben de bu avantajı kullandım ve palamı önce sol, sonra sağ ayak bileğine savurdum. İlk

hamlem oldukça hızlıydı ve fazla kalın olmayan bileği kesip ayağından ayırmıştı. Ama ikincisi sadece bileğinde derin bir kesik bıraktı ve pala ayağa saplanıp kaldı. Tekrar denemek için geri çekmeye çalıştım, fakat gerek kalmamıştı. Kopan sol bileği zaten zorlukla ayakta duran Hüseyin'in dengesini bozdu ve zombi homurtular içinde yere düştü.

Bunun üzerine hep birlikte tekrar Hüseyin'in üstüne çullandık. Ben palamı geri aldığımda Jesse baltasını zombinin boynuna saplamıştı. Gökçe kolunun kalanını yerinden çıkardı, Ömer ise kendini toplayıp bıçağını tekrar Hüseyin'e sapladı. Kontrolü ele geçirmiş görünüyorduk, ancak durum hiç de öyle değildi. Hüseyin direncini biraz olsun kaybetmemişti: Kopan parçaları bile kendi başlarına hareket etmeye devam ediyor, üzerimize doğru geliyordu. Özellikle sol ayağı yerde garip bir şekilde sürünerek benim peşime düşmüştü, intikam istiyordu!

Tüm o gürültü patırtı ve boğuşma sonrasında elde ettiğimiz tek şey parçalara ayrılmış ve parçalarıyla beraber kızgınlığı da artmış bir zombiydi. Ömer hâlâ kolla güreşiyordu; Gökçe kopardığı kol tarafından boğulmaya çalışılıyordu. Jesse, Hüseyin'in kafasını yerinden sökmeyi başarmıştı ama serbest kalan kafa, açtığı kocaman ağızla Jesse'ye cehennem azabı yaşıyordu. Bense peşimden gelen sol ayağı palamla ufak parçalara ayırmayı becermiştim, bana doğru kıvranan kıyma(!) parçalarını düşünmezsek uğraşmam gereken sadece Hüseyin'in tekmeler atan sağ bacağıyla, etrafa ve üstüme kan sıçratarak tepinen sol bacağıydı.

Tüm bu karışıklığın ortasında Ziya ve 'Avcılar' da bize yardım etmeye uğraşıyorlardı; bir ara Gökçe'yi ölü koldan kurtardıklarını görür gibi oldum. Pek emin değildim çünkü o sırada Hüseyin'in attığı tekmeyle havaya

fırlayıp kolonlardan birine çarpmıştım. Düşerken palam da bir yerlere fırlamıştı; onu aramakla zaman kaybetmeyip ayak bileğimdeki bıçağı çıkardım. Ben tekrar Hüseyin'in üzerine atlarken onun başı Jesse'yi kolundan ısırması ve bir parçasını da koparmıştı. Et yiyen bir zombi, ne klişe!

Tam durumumuzun kötü olduğunu düşünürken daha kötüsü oldu – zaten hep öyle olurdu! Hüseyin'in ölü parçalarının hareket etmesi yetmezmiş gibi, onun yarık karnından dışarı sarkan bağırsakları da hareketlenmeye başlamıştı. Tıpkı yaratık filmlerindeki sahnelere benziyordu; uzaylılar bizi ele geçiriyordu. Bağırsağın uzun kordonu yavaşça yerde sürünerek Ömer'in boynuna dolandığında artık midem de sinirlerim de iflas etmişti. Bu kadar yeterdi!

Belki de kafamı kolona çarptığımda olmuştu, bilmiyorum ama tekrar ayaklandığımda içimdeki 'Psikopat Ece' de uyanmıştı. Daha önce tanışmadıysanız söyleyeyim: Bu, Ziya ve Jesse'yi etkisi altına alıp onlara aptalca şeyler yaptıran dişi cazibe cinini haklayan Ece'nin ta kendisiydi. Küçük şıllık erkekleri bakışlarıyla etkileyip büyük bir kaosa neden olmuştu; ben de onun gücünü elinden almıştım, gözlerini oyup eline vererek! Ne diyebilirim, psikopat Ece biraz kıskanç olabiliyordu işte!

Şimdi ise basbayağı öğrenmiştim. Düşürdüğüm palayı bulmak için biraz zaman kaybettim ama buna değdi; çünkü yapacağım şey için kesinlikle ona ihtiyacım vardı. Geri döndüğümde manzara pek değişmemişti. Sadece bariz bir şekilde kaybettiğimizi görüyordum: Her tarafı kana bulanmış ve usanıp yorulmuş bizim ekibe karşı, kopuk ve korkunç uzuvlarıyla saldırmaya devam eden Hüseyin... Çok da iç açıcı değildi doğrusu.

Palayı havada savurarak tekrar Hüseyin'in üzerine dalış yaptım. Önce Ömer'i sarmalayan bağırsak uzantılarını budadım. Kesildikleri halde kıvrınmaya devam etmeleri gerçekten sinir bozucuydu. Bu sefer gözümü karartıp palayı rastgele Hüseyin'in vücuduna (daha doğrusu vücudundan kalanlara) indirmeye başladım. Hedef aldığım bir yer yoktu, sadece o yaratığı parça pinçik etmek ve bu işi bitirmek istiyordum. Diğerleri de bir süre sonra bana katılınca ortalık iyice cinnet yerine döndü. Etrafımız kan ve ete bulanmışken kendimi mezbahada gibi hissediyordum. Fakat nedense bunun hıncımızı almak dışında bir yararı olmuyordu; hatta Hüseyin'in (ki artık sadece ölü ve zombi değil, aynı zamanda parçalara ayrılmış ve tanınmaz haldeydi) hâlâ hareket edebilmesi hepimizi çileden çıkarmışa benziyordu.

Kollarımda artık derman kalmadığını düşündüğüm bir sırada durup biraz geri çekildim. Herkes bir tarafa savrulmuştu; kimisi pes edip yere çöküp oturuyor, kimi de kopuk uzuvlarla boğuşmaya devam ediyordu. O an Ziya'yla göz göze geldik: Kan sıçramış suratında umutsuz bir ifade vardı. Benimkinde de en az onunki kadar bezgin bir ifade olmalıydı ki çaresizce başını iki yana salladı. Cevap olarak çaresiz bir tonla mırıldandım. "Bir fikrin var mı?"

Yerdeki parçalara bakıp bir tanesini ayağıyla ezdi. "O bir cin değil... Ama bir insan da değil... Hoş, ne olduğunu da bilmiyorum ya!"

Her zaman her şeyi bilen, bilmediği zamanlarda bile fikir yürütüp sınırlarımızı bozan Ziya'yı bu halde görmek çok tuhaftı. En kötü durumda bile bir şey söyler, bir çözüm üretir, bize yol gösterirdi. Oysa şimdi umudunu yitirmiş gibiydi. Sırf bu bile insanın tüm savaşıma şevkini kırıyordu.

Fakat o sırada bir şey fark ettim. Tüm o cinnet anımızda gözden kaçırdığımız bir şeyi... Kılıçlar, baltalar, uzuvlar, bizimkiler, Hüseyin'inkiler; hepsi ve her şey birbirine girmişken tüm o kanlı karmaşanın içinde hâlâ olduğu gibi duran bir şeydi. Hüseyin'in boynundaki muska, her şeyi başlattığı gibi her şeyi bitirebilirdi de belki!

"Ziya! Muska!"

"Ne?!"

"Boynundaki muska! Onu o canlandırdı; belki öldürecek şey de odur!"

Ziya da benim gibi yeni bir umut ışığı görmüş gibi hareketlendi. Yerde masum masum duran piramit şeklindeki kolyeye uzandı ve onu eline aldı. Peki ama şimdi ne yapacaktık?

"Eee? Yakacak mısınız?"

Ziya tereddütlü bir ifadeyle bana baktı. "Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum?! Senin uzmanlık alanın, ne yapacaksan yap işte!"

"Emin değilim, bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Ya yapacağımız şey durumu daha kötü yaparsa?"

Etrafıma bir baktım: Et, kan ve iğrençlik yığına; bizimkilerin ümitsizce çırpınışlarına ve tabii ki Hüseyin'in ölmeyen uzuvlarına da. "Sence daha kötü olabilir mi Ziya?!"

Bunu söylememem gerekirdi, çünkü söylediğim anda her şey hep daha kötüye giderdi. Fakat şu anki durumumuzda da yapacak başka bir şey yoktu. Denemek zorundaydık.

“Pekâlâ.” Cebinden çakmağını çıkardı; çömelerek muskayı yere koydu ve büyülü sözcüklerini mırıldanarak ateşi muskaya yaklaştırdı. Bu sırada yanına sokulan bir parmağa palayla vurarak uzaklara gitmesini sağladım. İyk!

“Yanmıyor!”

Gözlerimi parmaktan ayırıp Ziya’ya baktım. “Ne?”

“Yanmıyor, yanmıyor işte! Allah’ın belası şey!” Ziya çakmağı arı ardına yakıp muskaya tutuyordu ama alev onu yalayıp geçiyor, yakmıyordu. “Bu nasıl olur?”

“Bilmiyorum!” Ziya on küsuruncu denemesinden sonra kızıp bıraktı. Kâbus bitmek bilmiyordu. Ümitsizliğimiz bizi izleyen diğer ekip üyelerine de geçmişti. Artık kimse kendine doğru sürünen et parçalarıyla mücadele etmek istemiyordu. Herkesin aklından geçirip söyleyemediğini ‘Büyük Korkak Avcı’ söyledi. “Abi gidelim buradan ya!”

“Saçmalamayın...” Çaresiz olabilirdi ama Ziya asla bir görevi yarıda bırakıp kaçmazdı. Tabii biz de...

“Peki ne yapacağız?! Şu hale bakın ya! Geber piç kurusu geber geber!”

Gökçe kılıcını Hüseyin’in kıpırdayan ellerinden birinin üzerine birkaç kere indirip hıncını almaya çalıştı. Sonuç yorgunluktan başka bir şey değildi.

“Buldum!” Ziya fırlayarak çantasına uzandı; içindekini almak için çantanın üzerine sıçramış kıvıldağan et parçalarını silkelemesi gerekti ve elini geri çıkardığında bir Zemzem şişesi tutuyordu.

“Emin misin? Geçen sefer muskaya döktüğünde onu hortlatmıştı hatırlarsan.”

Bana cevap verirken gözlerinde şüphe vardı ama konuşmaya başladığında bunu bastırmaya çalıştı. “Hortlamasının bununla alakalı olduğunu sanmıyorum. Hem dediğin gibi, daha kötü ne olabilir ki?!”

şişenin kapağını açtı ve yine Besmele çekerek muskanın üzerine döktü. Muskadan önce dumanlar çıktı ama tam biz umutlanmışken üzerindeki yazılar parlamaya başladı. Bunun iyiye işaret olmasını umuyordum fakat... Etrafımızdaki et parçaları; şey, en azından Hüseyin’e ait olanlar (!) kımıldamaya devam etti. Ancak bu sefer bize doğru değil de, tersi yönde hareket etmişlerdi. Hüseyin’e geri dönüyorlardı!

Hepimiz olduğumuz yerde donup kalmıştık. Tek hareket, üzerlerine yapışmış olan et parçaları sürünerek ait oldukları vücuda geri giderken iğrenip kk hayret nidaları koparan mer, Gökçe ve ‘Kk Korkak Avcı’dan gelmişti. Onları suçlayamazdım; bu kadar uzakta olduğum halde ben bile tiksiniş silkinmiştim. Tüm o “parçalar” kk böcekler gibi kımıl kımıl sürünerek nasıl Hüseyin’in vücuduna geri döndü, o vücudu nasıl yeniden oluşturdu bilmiyordum ama işte tam da gözlerimizin önünde “Hüseyin” yeniden bir araya geliyor, eski formuna kavuşuyordu.

Parmakları, bağırsakları, kafası, kolları, en önemlisi de bacakları ve ayakları yeniden yerlerine yerleşince sevgili ölümüz tekrar ayaklandı. Görüntüsü tamamıyla iğrençti. İnsanlıkla alakası yoktu, zaten daha önce de olmamıştı; fakat şimdi tamamen etten ve kandan oluşan, yapıştırılmış bir hilkat garibesine benziyordu. Değil hareket etmesini izlemek, o ‘şey’e bakmak bile insanı hayata kstrmeye yeterdi.



“Al sana daha kötüsü!” Jesse baltasını teslimiyetle yere indirirken Ziya’yı kızgın bakışlarının hapsine almıştı. Hak ediyordu ama: ‘Daha kötü ne olabilir ki?’ demişti. Allah’ın sopası yoktu. Fakat görünüşe göre bizim de silahımız yoktu. Hiçbir şey bu korkunç şeyi durdurmuyordu; elimizdekiler ise onu beterin beteri yapmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Hüseyin yenilenmiş formuyla karşımızda dikilmiş duruyordu; muska parlaklığını yitirmişti ama Hüseyin gücünü ya da direncini yitirmemişti. Artık homurdanmıyordu ama daha kötüsü, boğazından garip ıslak bir ses çıkarıyordu. Ayrıca hareket edip etrafa saldırmaya da başlamıştı tekrar. Bir an o dehşet içinde, bu gece buradan hiç çıkamayacağımızı düşündüm. Panik büyük bir dalga halinde göğsümden yükselip ağızımdan çıktı: “Şimdi ne yapacağız ya?!”

Diğerleri de beni bu korkmuş çaresizliğimde yalnız bırakmadılar, sağ olsunlar(!). Kimseden ses çıkmıyordu; sadece Jesse, “Yeniden başlamak isteyen var mı?” diye ortaya bir soru atarak iyice sınırlarımızı bozmuştu. Onun dışında Hüseyin yalpalayıp parçalarını bir arada tutmaya çalışarak üstümüze gelirken yaptığımız bir şey yoktu. Korkunç bir araba kazasını izlemek gibiydi; olacakları az çok tahmin edebiliyor ama engelleyemiyorduk.

Hüseyin ‘Küçük Avcı’ya yaklaşip onu yakalayacakken o, son anda elinden kurtulup can havliyle bağırırdı. “Yardım çağırılım!”

O sırada sınırdan muskayı yere vurmaya başlayan Ziya cevap verdi. “Kimi çağıracağız? Hem kim ne yapabilir bu saatten sonra?”

Gökçe, Hüseyin'in yoğrulmuş kıyma şeklindeki kollarının hamlesini savuştururken ona katıldığını belirtti. "Onları da bu pisliğin içine mi çekelim yani?!"

Ömer atıldı, "Ne yapacağız peki?! Sabaha kadar onu parçalara ayırıp sonra birleşmesini mi izleyeceğiz?!"

'Büyük Avcı' yüzünü buruşturdu. "İğrenç!" Cüssesine yakıştıramadığım bu tavrı yüzünden ona taktığım ismi değiştirmeyi düşündüm bir an ama iyi bir şey bulamadım. Gökçe'nin yanlılıkla benim tarafıma gönderdiği zombiden kaçmakla meşguldüm o sırada. Evet, onu parçalara ayırma fikrine artık ben de sıcak bakmıyordum.

"Yakalım!"

Hepimiz Hüseyin'in arkasına geçip kahramanca dikilen Jesse'ye baktık. Onu yanıtlayan Ziya oldu: "Denedik ya, yanmıyor işte!"

Bu çıkışa rağmen Jesse'nin kararlılığı kırılmamıştı. "Muskayı yakmayı denedik. Ben onu yakmaktan söz ediyorum!" Bir yandan da işaret parmağıyla Hüseyin'i işaret ediyordu. Ya çok fazla zombi filmi izlemişti ya da gerçekten bizi kurtaracak bir yol bulmuştu.

"Yapabilir miyiz? Yani onu... yakabilir miyiz?"

"Neden olmasın?! Zaten parçalara ayırdık, bir ateşe vermediğimiz kaldı!"

Ziya, Jesse'nin parmağını şıklatmasıyla çakmağını ona attı. Ben olsam bu tip işaretlerden anlamadığım gibi bana doğru fırlatılan bir çakmağı da tutamazdım. Utanç verici ama doğru...

Jesse çakmağı yakaladı ve tek bir hareketle yakıp hemen önündeki Hüseyin'i tutuşturdu. Arkasından yaklaştığı için kolay olmuştu ve şansımız

vardı ki Hüseyin yanabiliyordu! Kısa süre içinde sevgili yaşayan ölümüz kendisini alevler içinde bulmuştu. Herkes hayretle ve sevinmeye korkarak onu izliyordu, o ise her tarafı yanarken hareket etmeye devam ediyordu. Fakat bu sefer bize saldırmıyordu; kendisini yakan alevlerden kurtulmaya çalışırken bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Biz de alevler bize sıçramasın diye onunla birlikte etrafa kaçıyorduk. Kanlı ve alevli bir körebe oyunundaydık sanki; ebenin geberip gitmesi için dua ediyorduk.

Hüseyin bir süre daha etrafa dehşet ve ateş saçarak çırpındı. Yavaş yavaş eriyip kül olurken etrafı iğrenç bir yanık kokusu sarmıştı. Sonunda hareketsiz kalarak olduğu yere çöktü ve hafif çırpınışlarla yanmaya devam etti, ta ki tamamen kül olana kadar. Yok oluşu da canlanışı gibi garip ve birdenbire olmuştu. Onu durdurana kadar yaşadıklarımız bir yana, bir de onun ortadan kalkmasını beklemek ve yanışını izlemek... İşte bu dayanılmazdı. Ben de artık dayanamayıp yere çömeldim ve öğürerek kusmaya başladım. Korkusuz öcü avcılığı buraya kadardı.

# YAZAR HAKKINDA



**Funda Özlem Şeran**, 1984'te İstanbul'da

doğdu. Gerçek anlamda okuyup yazmaya ortaokul sıralarında başladı. Her türde kitabı zevkle okudu, bir yandan da çeşitli türlerde yazı denemelerinde bulundu; fakat fantastik kurgu ve korku türüne özel bir ilgi duydu. 2004 yılı başında Marmara Üniversitesi'nde katıldığı bir kitap fuarı sayesinde Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü'yle tanıştı ve yazma işini ciddiye almaya başladı. Yine aynı yıl bu kulübün düzenlediği öykü yarışmasında "Mezarkazıcı" adlı öyküsüyle mansiyon ödülü aldı. Akabinde kulübün internet sitesindeki yazım grubuna katıldı; çeşitli projelerde öyküleri yayımlandı. Bunun dışında başka edebiyat sitelerinde de yazarlık yaptı, okul dergilerinde çalıştı. 2006'da Marmara Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden mezun oldu. 2007 yılında aynı bölümde master eğitimine başladı. 2007 Haziran'ında Burcu İkizer ile birlikte yazdığı "Anne-Kız Diyalogları" adlı mizah kitabı yayınlandı. Aynı yılın Kasım ayında yine Xasiork'un düzenlediği kısa öykü yarışmasında "MET1N" adlı öyküsüyle Üçüncülük ödülü kazandı. 2009 Mayıs ayında "Baba-Kız Diyalogları" adlı ikinci kitabı yayınlandı. Haziran 2009'da Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü'nün düzenlediği roman yarışmasında İkincilik kazandı ve ilk kez düzenlenen Kocaeli Kitap Fuarı'ndaki "Türk Fantastik Edebiyatı'nın Gelişimi ve Geleceği" adlı panele konuşmacı olarak katıldı. Kasım 2009'da Türk Fantazyza Birliği'nin düzenlediği Konsept Hikâye Yarışması'nda "Hamam" adlı öyküsüyle Birincilik ödülünü kazandı. Halen değişik projelerde yazma çalışmalarını sürdürüyor, çok geç olmadan ilk romanına kavuşmanın hayallerini kuruyor."